

14 Mayıs seçimlerinin niteliği ve
DİP'in tutumu: Nefes almak için sınıf
mücadelesi

Sayfa: 6

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Mayıs 2023 / Sayı: 164 Fiyat: 1 TL

Fabrikalardan Haberler:

Bursa Tofaş, Oyak Renault, Gebze Smart Solar, Tuzla Chen Solar ve HT Solar fabrikalarından, Yalova'dan tersane, Dilovası'ndan metal, Gebze'den metal ve kafe işçilerinden, Koç Üniversitesi Hastanesi direnişinden haberler

Sayfa: 2-4

SEÇİMİNİ ÖRGÜTLÜ MÜCADELEDEN VE SINIF SİYASETİNDEN YANA YAP!

Seçimini yaptın mı?

14 Mayıs seçim günü. Ama biz hep işçi sınıfı ve emekçi halk için gerçek seçimin, belirlenmiş günde sandığa gidip oy vermek olmadığını söylüyoruz. Örgütlü olmayı ve mücadele etmeyi seçmek, çalışma, yaşam ve geçim koşullarını bir nebze olsun iyileştirebilmenin, en temel hak ve hürriyetleri kullanabilmenin tek yoludur dedik. İşte şimdi seçime gidiyoruz. Ama seçimler özgür değildir, sopalıdır. İstibdad cephesi devletin tüm olanaklarını kendisi için kullanıyor. Hem ordunun başında olan hem Kayseri'den aday olan Milli Savunma Bakanı Kayseri'de miting yapıyor, "öl de ölelim vur de vuralım" diyen kitleye "onun da sırası gelecek" deme cüreti gösteriyor. Hem bakan hem aday olan bir İçişleri Bakanı rakip partilerin adaylarını gözaltına aldırıyor. Bakanlık bünyesinde YSK'ya paralel seçim takip sistemi oluşturuyor. Bu kişi 14 Mayıs'ı bir darbe girişimi olarak nitelendiriyor. Bu ne demek? Milyonların hürriyet isyanı Gezi, darbe girişimi ilan edildi, işçinin, emekçinin, köylünün her eylemi, hak arama mücadeleleri terörle bir tutuldu, nihayet maçlarda "hükümet istifa" diye bağırılması bile darbecilik olarak yaftalandı. Her seferinde istibdad cephesi sandığı siyasetin tek meşru adresi olarak gösterdi. Ve geldiğimiz yerde sandığın kendisi de yine istibdad cephesi tarafından darbe girişimiyle eş tutuldu.

Hâl böyle iken 14 Mayıs günü "1 oy şuraya 1 oy buraya" formüllerine bu istibdad devrinin biteceğine, gönderiyoruz, gidiyorlar, yargılanacaklar gibi vaatlere inanılabilir mi? Mühürsüz oyların sayılmasını sineye çeken, 12 Eylül 2010'da yapılan anayasa değişikliği referandumunda oy bile kullanamayan, Erdoğan'ın karşısına önce Ekmeleddinleri Muharrem İnceleri çıkartıp iktidarı

ona altın tepside sunan Kılıçdaroğlu, hem seçimi kazanacak hem sandıklara sahip çıkacak öyle mi? Buna niyeti olanın yapacağı tek şey emekçi halkı örgütlemektir. Oysa CHP'siyle, İyi Parti'siyle, Deva'sıyla, Gelecek'i Saadet'le Demokrat Parti'siyle Millet İttifakı'nın alametifarikası halkı örgütsüzleştirir. Her düzen partisi gibi onlar da örgütlü halk değil, örgütsüz seçmen istiyorlar.

Bu yüzden halka değil Kılıçdaroğlu'nun "namuslu bürokratlar" dediği saf değiştirmiş istibdad memurlarına, Sedat Peker gibi saf değiştirmiş mafyatik oluşumlara, AKP ve MHP'nin de eninde sonunda bağlı olduğu büyük sermayeye ve emperyalist merkezlere güveniyorlar. Bütün bu güç merkezleri de Kılıçdaroğlu'na Erdoğan'ın artık yapamadıklarını yapması için destek veriyor. Ekonomiyi batıran, devletin hazinesini, Merkez Bankası'nın rezervlerini boşaltan, dış politikada sarhoş gibi yalpalayan, halka uyguladığı baskı pek çok kez geri tepen, artık grev yasağını bile uygulatamaz duruma gelen bu rejim, sermayeye ve emperyalizme vadettiği istikrarı sağlayamadı. O yüzden AKP artıkları, faşist hareketin fraksiyonları, sosyal demokrat etiketli sermaye politikacılarıyla el ele vererek bir iktidar alternatifini oluşturmuş. Bu yüzden masadan kalkanlar tekrar o masaya oturtulmuş. Bunlardan memlekete bahar getirmesini bekleyen vey haline!

Memlekete bahar ya işçi sınıfıyla gelir ya da yağmurdan kaçarken doluya yakalandığımız yeni bir kış yaşarız. Bu, istibdadın sopalı seçimlerle iktidarı gasp etmesi ve düzen muhalefetinin yine ve yeniden buna yol vermesi şeklinde de olabilir. İstibdadın miadı dolmuş aktörlerinin iskartaya çıkarılması ve sermayenin saldırı programı için Millet İttifakı'nın taze güçlerinin memur

edilmesi şeklinde de olabilir. Kuvvetle muhtemel, düşman kardeşlerin sermayenin ve emperyalizmin çıkarları doğrultusunda bir güzel anlaşması şeklinde de olabilir. Sonuçta işçi sınıfının örgütlü ve bağımsız bir siyasi ağırlık oluşturmadığı koşullarda emekçi halkın ekmek ve hürriyet özlemi başka baharlara kalacaktır. Seçim 14 Mayıs'ta değil bugün hemen şimdi derken işte bunu söyledik ve söylüyoruz. İşte bakan karşı taraf yani sermayenin, emperyalizmin, istibdadın güçleri seçimi 14 Mayıs'a bıraktı mı? Kimlerin pusulada olacağını sen mi seçtin? Yoksa seçilip mi önüne kondu? Birbirlerine nasıl da yüksek perdeden sözler söylüyorlar değil mi? Aynı 7 Haziran seçimlerinden önceki gibi. Ve 8 Haziran'dan itibaren tüm partileriyle hepsi koalisyon görüşmelerine başlamıştı bile... 1 Kasım'a giden süreç, dökülen kan, hayalet seçimler ve halkın iradesinin nasıl gasp edildiği malum.

O yüzden herkes kendisine şu soruyu sormalı: Seçimimi gerçekten yaptım mı? 15 Mayıs'ı örgütsüz bir seçmen olarak mı örgütlü bir işçi, emekçi, köylü, kadın, genç olarak mı karşılayacağım? İrademi bana seçmem için sunulan sermayenin ve düzenin partilerine mi teslim edeceğim yoksa kendi elimi mi alacağım? Düzen siyasetinin demagojilerine inanmamalısın. Ne Erdoğan'a oy vererek vatan millet ezan bayrak kurtulur ne Kılıçdaroğlu'na bir oyla bu düzen devrilir, hak, hukuk, adalet gelir. Ne de istibdadın ve Amerikan muhalefetinin eşantyonları birer alternatif olabilir. Uğruna mücadele etmeden geleceği güzelleştiremeyiz. Emeğin gücüne dayanmadan kazanamayız. Sınıfını bil, saflarını sıklaştır. Seçimini örgütlü mücadeleden ve sınıf siyasetinden yana yap! Çünkü hürriyet işçilerle gelecek!

Chen Solar'dan bir işçi

Ekmek ve hürriyet işçilerle gelecek!

Bir 1 Mayıs'ı daha geride bıraktık. Fabrikamızda, daha alanlarda olmamıza haftalar varken bütün coşkuymuz, heyecanımızla bu güne hazırlanmaya başlamıştık. Arkadaşlarımızı ikna ederken, gelmeyeceğini söyleyenlere kızarken dilimizde hep aynı söz vardı: "Bu gün bizim günümüz, 1 Mayıs bizim bayramımız. Sahip çıkmalıyız!" Öyle de oldu, Chen Solar işçisi işçi sınıfının bayramına sahip çıkarak alanları doldurdu. Hem güçlü, hem coşkulu bir katılımı birliğini gösterdi, işçi sınıfının taleplerini meydanlara taşıdı.

1 Mayıs günü yaklaşırken bazı arkadaşlarımızın seçim gündemi de yakın olduğu için "orada şimdi 'siyaset' yaparlar, oy çağrısı yapanlar olur" gibi tereddütleri vardı. Bunların hepsi yaşandı da. 1 Mayıs bence siyaset yapmak için çok doğru bir yer. Sınıf siyaseti yapmanın ise tam adresi! Yanlış olan ise başka türlü bir siyaset yapmak... Bizlere memleketin geleceğini değiştirmek için birkaç hafta sonra gideceğimiz sandığı işaret etmekte yanlış olan.

Aylardır tek koro halinde bize tek yol bu, ülkenin kaderi seçim günü çizilecek diyorlar. Bir taraf diyor ki açıklıktan, yoksulluktan, siyasi baskılardan, kadın cinayetlerinden, enkaz altında ölümlerden, savaş tehlikesinden kurtulmak için oy ver, hayatını böyle düzeltebilirsin. Diğer taraf diyor ki memleketin bekası bize vereceğin oya bağlı. Oysa memleketin sorunlarına gerçek çözümü ancak işçinin siyaseti, sınıf siyaseti getirir.

Biz işçiler patronlardan medet ummak, bir şeyleri düzeltmelerini beklemek yerine zaten örgütleniyoruz. Zaten ekmeğimizi bir nebze büyütme için sürekli mücadele etmek zorundayız. Bu gerçeklik se-

çimin sonucu ne olursa olsun değişmeyecek. Sandığa gidip hangi partiye oy verirsek verelim, sandıklar açılıp oylar sayıldığında ne olursa olsun, 15 Mayıs'tan itibaren sınıf mücadelesi devam edecek. Kendi yöntemlerimizle, işgalle, grevle, direnişle bizler ekmek ve hürriyet yolunda yürümeye devam edeceğiz. Bizleri yoksulluğa, açlığa, geleceksizliğe mahkûm edenlerden, canlarımızı enkaz altında bırakanlardan, tepemize çöken, grev yasaklarıyla, baskılarla önümüzü kesen istibdad rejiminden kurtulacağız elbette. Ama sınıf siyasetiyle! Ekmeği de, hürriyeti de bu memlekete biz getireceğiz, işçiler getirecek!

Bursa OYAK Renault'tan bir işçi

Sermayenin fırsatçılığı ve Türk Metal'in vurdumduymazlığı ile esnek çalışma iyice yerleşiyor

OYAK Renault'ta parça krizinden dolayı olduğu söylenen duruşlar devam ediyor. Gelmediğimiz günlerin yüzde 76 üzerinden maaşlardan kesilmesine fabrika da herkesin şikayetçi olmasına rağmen sendika yönetimi kriz var, işsizlik var diyerek normalleştirmeye çalışıyorlar. Uzun yıllar önce ayda, yılda bir iki kez olurdu. Pandeminin başlaması ile birlikte her duruşta yüzde 76 kesinti uygulanmaya başlandı. Pandemi süreci bitti kesinti yapılmaya devam ediliyor. Şikayetlerin artmasına rağmen sendika yönetimi görmezden

gelip, geçiştirmeye devam ediyor. Oysa bu, işçiler olarak ciddi bir maddi kaybımızdır. Daha da önemlisi önce pandemi şimdi parça krizi adı altında esnek çalışmayı iyice yerleştiriyorlar. Bunlar görmezden gelinecek geçiştirilecek şeyler değil.

Fabrikada taleplerimizi geçiştirdikleri gibi 1 Mayıs'ı da geçiştiriyorlar. TÜRK-İŞ ve HAK-İŞ her sene olduğu gibi bu sene de göstermelik 1 Mayıs etkinliği yaptı. Bizim bağlı olduğumuz Türk-İş 1 Mayıs'ı Adana'da düzenledi. Depremi gerekçe gösterdiler ama bu bir gerekçe değil bahanedir.

Gidenlerin çoğunun delegeler, temsilciler ve şube yönetimlerinden başka kimsenin gitmeyeceğini hepimiz biliyoruz. Özellikle Türk Metal'e bağlı birçok fabrikada işçiler zorunlu veya isteğe bağlı fazla mesai adı altında çalışıyorlar. Yöneticiler ise sözde 1 Mayıs etkinliğinde! Grev yasakları, sendikalaşmanın engellenmesi, her hak arama mücadelesinde polis jandarmanın işçinin karşısına dikilmesi, yoksulluk, artan işsizlik varken sözde işçi sınıfının lideri Pevrul Kavlak işçi sınıfının böyle ciddi sorunlar yaşadığı bir dönemde meydana yok! Bu tip sendikaların ve sendikacıların yüzünden işçiler 1 Mayıs'ı emek ve mücadele günü olarak değil, tatil ya da fazla mesai yapacağı bir gün olarak görüyor. İşçiler ve emekçiler olarak güzel bir gelecek kurmak istiyorsak kendi göbek bağımızı kendimiz kesmeliyiz. Öncelikle işçi sınıfı olarak kendi inisiyatifimiz ile hem patronlara hem de sendikal bürokrasiye karşı mücadele etmeliyiz. Mücadelenin yolu sendikalarımızı sahip çıkıp, denetlemekten geçer!

Bursa Tofaş fabrikasından bir işçi

Bu iktidar tam bir işçi düşmanıdır

Bu yılki 1 Mayıs emek, kardeşlik ve özgürlük için çok önemlidir. İşçi sınıfı güçlüdür ve artık gücünü gösterme zamanı gelmiştir. Yüzde 1'lik kesimin ülkeyi yönetmesine artık dur diyecektir. Yıkımların, savaşların ve yasakların olmadığı eşitçe, hakça, adaletin olduğu yeni bir dünya için işçi sınıfı daha da güçlenmeli ve önümüzdeki yüzyılda iktidar olmalıdır.

AKP iktidarı 22 yıldır, ülkeyi patronlarla birlikte yönetiyorlar ve işçiyi hep birlikte sömürüyorlar. Hak, adalet özgürlük isteyenleri bir yolunu bulup susturarak hapse atıyorlar. Bunu yaparken halkı din, ırk diye ayırıştırıp, işçileri ve emekçileri yoksullaştırdılar.

Yasaları patronların istediği gibi çıkartıp, grevleri yasaklayarak işçi düşmanlığına devam ettiler. Bu iktidar tam bir işçi düşmanıdır. İşçiler bunu anlamalıdır.

15 Mayıs'ta bu iktidar devam ederse işçi ve emekçileri daha kötü günler beklemektedir. Elinde din, dilinde vatan ve milliyetçilik olup da halkı bu kadar sömüren dünyada başka bir iktidar var mıdır bilmiyorum. AKP 22 yıllık iktidarında, devlete ait tüm fabrikaları peşkeş çekip sattı. Doğayı ve çevreyi sömürmüş bir iktidar ama kendine milliyetçi diyor. Adaleti yok ama güya dindarlığı ellerinden bırakmıyorlar. Hepsi yalandır.

Bu mücadele bizim ve bizden sonra gelecek olan nesiller için değil sadece, geçmişte mücadele eden hakkımızı arayan insanlar içinde mücadele etmeliyiz. Bu baskıcı sömürücü iktidara ancak işçiler son verebilir. Hürriyet işçilerle gelecektir. Yaşasın 1 Mayıs!

Gebze'den bir metal işçisi kadın

Güvenceli iş, güvenceli gelecek için sendikana sahip çık sendikayı denetle!

Merhaba yoldaşlar. Ben bakır parça fabrikasında çalışıyorum. İşler o kadar yolunda gidiyor ki patron için, sürekli büyümekten ikinci, üçüncü fabrikalara geçiliyor. Patron için işler iyi gidiyorsa, biz işçiler için bir şeyler pek de iyi gitmiyor olmalı. Bu fabrikada yıllardır Türk Metal sendikası olmasına rağmen fabrikaya işçi alıncağında İşkur programı ile altı ay sözleşmeli alınıyor. Bu zamana kadar olan alımlardan kadroya kalan elbet olmuş ama on kişilik iş başı yapan ekipten bir kişi kalmış örneğin. Bu durum normalmiş gibi yıllardır bu şekilde işçi alınmış, kullanılmış, atılmış. Kadroya kalabilmek için daha önceden aynı yollardan geçmiş iş arkadaşlarımız tarafından verilen tavsiyeler ise, "6 ay dolana kadar sakın iş saatinde lavaboya gitme" gibi göze batmama önerileri oluyor. Sen 6 ayını asgari ücretle geçinmeye çalışarak ve ayağı dayı diyerek geçirmişsindir, bir de bakmışsın ki sana kapıyı göstermişler. İşte bu yüzden fabrikalarımızda güvenceli işi de, güvenceli geleceği de mücadeleye devam ederek korumamız lazım. Zamanında fabrikamızın işçileri mücadelesini vermiş sendikal örgütlenmeyi başarmışlar. Şimdi ise bizim görevimiz sendikamıza sahip çıkmak ve denetlemektir yoldaşlar. Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

Dilovası'ndan bir metal işçisi

Kahrolsun istibdad! Yaşasın hürriyet! Yaşasın halkların kardeşliği!

Merhaba dostlar. Ben Dilovası'nda çalışan bir metal işçisiyim. Seçim günü yaklaştıkça AKP istibdadı yirmi yılı aşkın süredir yürüttüğü milliyetçilik ve şovenizm propagandaları ile yine halk desteğini arkasına almaya çalışıyor. İstibdadın savaş politikaları, ekonomik kriz, depremle birlikte kaybettiğimiz canlarımız ve şehirlerimiz, yolsuzluklar, bağımsız yargının olmamasıyla milliyetçilik ve şovenizm propagandaları etkisini yitiriyor. İstibdad ne kadar şoven ve saldırgan politikalar izlese de ne kadar ötekileştirse de biz halk olarak deprem bölgelerinde; Türk, Kürt, Alevi, Sünni, işçi, memur, kadın erkek demeden ülkenin dört bir yanında büyük bir dayanışma örneği sergileyerek birlikte ayrışmadan, kutuplaşmadan ne kadar güçlü olduğumuzu gösterdik ve göstermeye de devam edeceğiz.

Bağımsız yargının olmaması ve istibdadın yargıya müdahalesi ile köşeye sıkışan AKP ve ortakları çözümü yine her zaman olduğu gibi Kürt halkına saldırmakta buldu: geçtiğimiz günlerde HDP'ye yönelik baskı ve gözaltılar halk iradesinin gaspıdır, yine Diyarbakır merkezli 21 ilde yüzü aşkın gazeteci, avukat, sanatçı,

STK üyelerinin keyfi gözaltı ve tutuklanmaları ile istibdad ekonomik, sosyal ve siyasi sorunları unutturmak için dincilik üzerinden yaptığı gibi, şovenizm üzerinden de her türlü oyunu oynamaktadır. Halk bu oyunlardan bıkmıştır. İstibdadın yirmi yıllık bölüşürücü tutumu yanında Türkiye halklarının birlikte mücadelesini fabrikalarda işgal, grev, direniş; sokaklarda yaşasın halkların kardeşliği şiarıyla birlikte ve kardeşçe mücadelemizi daha da yükselteceğiz.

Bizler muhalefette olan düzen partilerinin seçim zamanı geldiğinde "Kürt kardeşlerim" seçimden sonra da Kürt halkına yapılan

her türlü ötekileştirmeye karşı ses çıkarmayanlara, görmezden gelenlere karşı da mücadelemizi sürdüreceğiz.

Seçim yaklaştıkça "14 Mayıs siyasi darbe girişimidir" diyerek başlayan bir süreçte istibdad rejimi ve ortaklarının tehditleri gün geçtikçe dozunu arttırarak devam edecektir, şunu bilsinler ki seksen dört milyon; bir avuç istibdadın çetelerinden, mafyasından, faşistlerinden, Hizbullahçı milislerinden daha büyüktür kimseden de korkmuyoruz. Onların karşısına Türkiye halkları olarak çıkacağız. Kahrolsun istibdad! Yaşasın hürriyet! Yaşasın halkların kardeşliği!

Tuzla HT Solar'dan bir işçi

Ekmeğimiz, hürriyetimiz ve canımız için mücadeleye!

Selamlar yoldaşlar.

1 Mayıs günü her sene olduğu gibi meydanları kızıla boyadık, bayramımızı ve mücadele günümüzü kutladık. Birleşik Metal-İş Gebze Şubesi'nin kortejinde metal işçisi kardeşlerimizle birlikte Maltepe meydanında taleplerimizi haykırdık, halaylarımızı çektik. Bu seneki 1 Mayıs'a on binlerce canımızı kaybettiğimiz deprem felaketinin yaraları hala tazeleyen girdik. İsimizden olma pahasına fabrikalardan ve işyerlerimizden deprem bölgelerine giderek emeğimizin gücünü canlarımızı kurtarmak için seferber etmiştik. Bu acı tablo hala hafızalarımızdayken girdik işte bu 1 Mayıs'a. Hem de tüm Türkiye'yi girdabına alan seçimlerin hemen öncesinde. Sadece ekmeğimize ve hürriyetimize değil canımıza da göz koyan bu kara düzenin değişmesini isteyen milyonlarca insan gözüne seçimlere dikmiş durumda. İşçiler ve emekçiler olarak patronların dostu işçilerin düşmanı olan bu müstebit iktidardan bir an önce kurtulmak istiyoruz, bu gayet doğal. Ancak 1 Mayıs günü kürsü konuşmalarında verilen "15 Mayıs sabahı güzel günlere uyanacağız" mesajlarına da karnımız tok. Biz işçiler olarak seçimlerin sonucu ne olursa olsun 15 Mayıs sabahına da tüm diğer sabahlar gibi tarihimizin en kötü ekonomisiyle uyanacağız ve günbegün eriyen ücretlerimizi almak için fabrikalara doluşacağız. Bu düzen bize oy pusulalarında onlarca seçenek sunabilir ancak seçeneksiz olduğumuz tek bir konu var o da mücadele etmek. Nasıl ki depremin tozu dumanı içinde, canla başla molozları kırarak, tonlarca ağırlıktaki betonları yarararak canlarımıza ulaştıysak, ekmeğimiz ve hürriyetimiz için de aynı gayretle, çabayla ve azimle mücadele etmeliyiz. Gerçek değişimi kendimizden başka kimseden beklememeliyiz.

Eğer işçi sınıfı olarak, işyerlerimizde ayrı gayrı demeden birlik olursak, örgütlü olursak istediğimiz bütün hakları söke söke alırız. Daha sağlıklı daha güvenceli bir çalışma ortamı elde ederiz.

Yalova'dan bir tersane işçisi

Taşeron sömürü düzeni

Merhabalar ben Altınova tersanesinde çalışmaktayım. İşçiyi daha fazla sömürebilmek için hükümet dilinde yüklenici firma, bizim dilimizde ise taşeron firmalar, sermayedarlar ile işçi arasında hem kalkandır hem de emeksiz yemek yiyen asalaklardır. Bugün Migros, A101, tersaneler, birçok devlet kurumunda taşeron firmalar var. Bir de tersanelerde iş güvenliği diye gezenlere değinmek istiyorum. Bunlar aslında işçiyi takip etmek için patrona istihbaratçılık yapanlardır. Bizim gözümüzde iş güvenliği değil patronun uşağıdır. Bu firmalar hep daha fazla kazanırken işçiye daha az maaş, daha az hak, daha sağlıksız çalışma koşulları vermektedir. Sabah iş başı yapıp öğlen yemek molası haricinde mola verilmeyen bir sektör olan tersaneler, milyonlarca dolar değerinde gemileri satarken işçiye TL bazında asgari ücret vermektedir. Bunu da en rahat yapma şekli taşeron firma kullanmaktır.

Akşama kadar emeğinin hakkını almak için canla başla çalışan emekçi kardeşim, ay sonu geldiğinde milyon dolarlar kazanan tersane patronundan veya onun kuklasından asgari ücret alıp evine gitmektedir. Burada sorulacak soru şudur. Neden siz Dolar ile Euro ile kazanırken bize TL bazında ödeme yapıyorsunuz? Neden siz emek vermeden saltanat sürerken biz emeğimiz ile canımızı hiçe sayma pahasına çalışarak aç kalıyoruz? Neden size devlet tarafından hibeler teşvikler verilirken bize 1 TL bile verilmiyor? Cevapları ise çok basit, emperyalizmin uşaklığını yapan iktidarlar, işçiyi hep daha fazla sömürmenin planlarını yapıp kanunlaştırmaktalar. Esnek çalışma sistemi, taşeron firmalar ve her fırsatta engellenen sendikalaşma hakkımız ortada. Hiçbir hak savaşmadan kazanılmadı, tarihi bilen herkes bunu görür ve ben de diyorum ki herkes yerini bilsin. Herkes sınıfını bilsin. Ben sömüren değil sömürülenim. Burjuvaya karşı proleterim. BİZDEN ÇALDIKLARINIZI ALMAYA GELİYORUZ.

Gebze Smart Solar fabrikasından bir işçi

Vitrin süsü değil bağımsız işçi adaylar gerekli

Dostlar merhaba, memleketin önünde bir seçim var. Patronların partileri de ikiye bölünmüş durumda. Millet İttifakı'nın temsilcileri bir yandan kamu düzeninden, eşitlikten bahsederken eski AKP'li Babacan ile bize kamucu bir düzen vad ediyorlar. Ama bırakın kamucu anlayışı, daha kıdem tazminatını işçilerin kırmızı çizgisi olarak programlarına dahi almıyorlar. Evet, kıdem tazminatından bahsediyorlar ancak kırmızı çizgimiz olarak değil, tarafların uzlaşması yönünde bahsediyorlar. İşçi düşmanı AKP'li yıllar hepimizin malumu. Taşeronlaştırma saldırıları, kıdem tazminatına dokunma girişimleri, işçi cinayetleri, özelleştirme ve bu liste uzar gider. Evet, AKP'li yıllarda işçi sınıfının kazanımlarını el birliğiyle koruyamadık ama kıdem tazminatımıza da dokundurmamak.

Şimdi ise muhalefet, özelleştirmeden sorumlu ekonomi uzmanı ile bize kamucu bir düzen vadedeceğini söylüyor. Bize istibdad cephesi ile muhalefetin farklı olduklarını seçim sürecinden önce bile söylemeye çalışanların yanıldıkları bir şey var: me-

sele ekonomi ve işçi sınıfıysa hiç de farklı değil. Aslında bakarsanız birbirlerinden öğrendikleri çok şeyler de var. İstibdad iktidara geldiği günden beri taşeronlaşma saldırılarına hiç ara vermedi. Peki, Altılı Masa'nın ana gücü olan CHP belediyeleri taşeron işçi çalıştırmaktan geri kaldı mı? Cevap işçilerin örgütlü olduğu belediyeler haricinde hayır. Belediyeler taşeronlara karşı işçilerin yürüttüğü mücadelenin görünen yüzü. Bir de fabrika sahibi milletvekillerine soralım şu kamucu anlayışı. Kaçının fabrikasında işçilerin örgütlü gücü var, kaçında toplu sözleşme düzeni var? Biz işçiler yapılan işe

değil de laflara bakınca istibdad döneminde nelerle karşılaştığımızı biliyoruz ancak kendi çıkarlarımız açısından asıl olması gereken bizi daha iyi kim sömürür diye oy vermek değildir. Bizim çıkarımızı bizden daha iyi savunacak olanlar patron partileri olamayacağına göre nasıl fabrikalarda son sözü bizler söylüyorsak, memleketimizin kaderinde de aynı güce sahip olmamız gerekir. Bunun yolu daha fazla örgütlenmek ve işçilerin vitrin süsü olarak milletvekili aday olabilecekleri seçimleri değil, patronlardan ve devletten bağımsız seçimlere hazırlanmaktır.

Gebze'den bir kafe işçisi

İşçilerin gücü birleşince, çözüm kendi ellerinde!

Sevgili Dostlar,
Öncelikle hepinize merhaba demek istiyorum. Ben Gebze'de çalışan bir kafe işçisiyim. Günümüzde seçimler ve siyasi tartışmalar önemli bir gündem kaplıyor. Ancak, bu tartışmaların arkasında yaşanan şiddetli sömürü ve hak gaspları her geçen gün artmaya devam ediyor. Açlık sınırına dahi tekabül etmeyen asgari ücretin her geçen ay eriyişine tanık oluyoruz. Ocak ayında 8 bin 500 TL olan açlık sınırı bugün 10 bin TL seviyelerine çıkarken, yoksulluk sınırı 33 bin TL seviyelerinde. Asgari ücretten bir miktar yukarı ücret alan işçiler ise enflasyon değeri baz alınarak zam alıyorlar. Bu durum işçilerin aldığı zammın enflasyon karşısında neredeyse hiçbir değer taşımadığını gösteriyor.

Ülkemizde uzun süredir yaşanan ekonomik krizler ve enflasyon oranları biz işçilerin hayatını zorlaştırmaya devam ediyor. Artan fiyatlar, yüksek vergiler ve düşük ücretler bizi borç batağına sürüklüyor. Birçoğumuz maaşını bile borçlarını ödemek için kullanmak zorunda kalıyor. İktidarın keseyi açır tamamen seçim politikası yürüttüğü bu dönemde bile resmiyetten

uzaklaşıp yalan enflasyon değerleri ile (Enflasyon Araştırma Grubu 2022 yılı enflasyonunu yüzde 135 olarak açıklarken TÜİK'in resmî enflasyonu yüzde 64,3 oldu.) algı operasyonu yapmaya devam ediyor.

Bu veriler, işçilerin yaşadığı zorlukların sadece bir kısmını yansıtmakta. Bizlerle sürekli savaş halinde olan sermaye sahipleri, iktidar kim olursa olsun bütün bunlara hiçbir zaman son vermeyecek. İşte bu yüzden bugün bütün bu veriler altında esas önemli olan işçinin kendi ekonomisi ve kendi çözümlüdür. Kendi planı ve kendi örgütlülüğüdür. Bu sebeple yalan enflasyon değerlerini reddetmeli, fiyatların sendikalar, tüketici

örgütleri ve bilim insanlarından oluşan gruplarca denetlenmesini ve ücretlerin gerçek enflasyon oranında her ay artırılmasını talep etmeliyiz.

Yaşadığımız zorlu ekonomik şartlar karşısında işçiler olarak birlik olup hareket etmek zorundayız. Sermaye sahipleri ve iktidarlar her zaman kendi çıkarları doğrultusunda hareket edeceklerdir. Ancak, bizler kendi çözümlerimizi üretip örgütlü bir şekilde hareket ederek kendi çözümümüzü, kendi iktidarımızı getireceğiz. Yaşasın örgütlü mücadelemiz! Yaşasın işçi sınıfının birliği!

İstanbul İkitelli'de Akşam Okulu emekçi halkın artan katılımıyla devam ediyor

Devrimci İşçi Partisi'nin "dünyayı anlamamız ve onu değiştirmemiz lazım" şiarıyla başlattığı Akşam Okulu emekçi halkın ihtiyacına göre belirlenen derslerle ve emekçi halkın artan katılımıyla Devrimci İşçi Partisi İkitelli bürosunda derslerine devam ediyor. En son ders çeşitli sektörlerden işçilerin, emekçilerin, öğrencilerin ve genç işçilerin ilgisi ile 28 Nisan'da gerçekleşti. Bu dersin konusu: "Bir emperyalist ve terörist savaş saygılı olarak: NATO nedir?" oldu. Dersin amacı dünya barı-

şının ve huzurun garantisi gibi görünen ve kendini bu şekilde lanse eden NATO paktının gerçekte neden var olduğunu emekçi halka anlatmak oldu. Dersin sunumunu DİP Genel Başkan Yardımcısı Levent Dölek yaptı. NATO'nun o dönemki işçi devletlerinin karşısında emperyalist dünyanın saldırı örgütü olarak kuruluşunu, tüm dünyada sosyalist ve ilerici hareketleri silah yoluyla boğmaya çalışmasını, kontrgerilla gibi yapılarla Türkiye dahil birçok sayısız ülkede devrimcileri, işçi önderlerini,

ezilen kesimleri katletmesini ayrıntılı olarak ele aldı. NATO'nun dünya halkları için barışı değil savaş garantisi ettiğini Ukrayna-Rusya savaşında yaşananları örnek vererek anlattı. Türkiye'deki NATO faaliyetlerini, İncirlik ve Kürecik üslerinin esas amacının ne olduğunu oldukça açık biçimde aktardı.

Emekçi halk derse aktif olarak katılım gösterdi, sunum sonrası tartışma kısmını daha da verimli hale getirdi. Ders, Devrimci İşçi Partisi'nin ana şiarlarından biri olan "NATO'dan çık, NATO'yu yık!" sloganının yeniden vurgulanması ve 1 Mayıs alanlarına çağrı ile sonlandı. Akşam Okulu, patronların ve onların temsilcisi olan siyasi iktidarın yalanlarına karşı işçi ve emekçilerin gerçeğinin ne olduğunu emekçi halka aktarmayı, bu vesileyle emekçi halkın düşmanlarını tanıyarak hürriyetine yalnızca kendi vereceği mücadeleyle ulaşacağını anlamasını sağlamayı ve bu yönde Devrimci İşçi Partisi saflarında örgütlenmesini amaçlıyor.

Koç Üniversitesi Hastanesi direnişinden bir işçi

Gücümüz birliğimizden gelir

Merhaba arkadaşlar, ben Koç Üniversite Hastanesi'nin kötü ve ağır çalışma koşulları altında çalışıp taciz, mobbing, angarya, ötekileştirilme ve insan onuruna yakışmayan çalışma koşullarında özel hastanelerde sendikalaşmanın olmadığı ve hatta neredeyse imkânsız olduğu bir kurumda sendikalaşmanın mümkün olduğuna, örgütlü mücadeleyle işçilerin eşit işe eşit ücret taleplerinin karşılık bulacağına inanıyorum. Nitekim Koç holding gibi bir kurumda sendikalaşmaya karar verdiğimiz andan itibaren büyük bir sabır ve emekle herkese ulaşım sendikası olmanın önemini ve faydalarını anlatarak ciddi bir çalışma yürütüp sendikalaştık. Çok kısa sürede ciddi üye sayısına ulaşarak özel hastanelerde toplu sözleşme talebiyle örgütlendik. Ülke sermayesinin yarısını elinde bulunduran bu kurumda, her ne kadar toplu sözleşmeyi getirmemiş olsak da taşlar yerinden oynadı ve ciddi kazanımlar elde ettik. Tacizci müdürün kovulması, sadece taşeronla reva görülen potansiyel hırsız muamelesine maruz bırakılan üst aramasının kaldırılması, angarya iş yükünün mobbingin en az seviyeye inmesi insan onurunu ayaklar altına alarak bir işçiyi geleceksiz bırakan kod 46 düzeltilmesi gibi ciddi kazanımlar elde ettik. Ancak halen özel hastanelerde çalışma koşulları çok kötü durumda bu gidişata dur demek de yine üreten biz işçi ve emekçilere düşüyor. Bu da bize gösteriyor ki işçinin emekçinin örgütlü gücünün karşısında herkes yenilmeye mahkûm. Önümüzde, 1 Mayıs işçi emekçi bayramında, gelecekteki toplu sözleşmeyle sonuçlanacak eylemlerde, grevlerde örgütlü mücadele edip bugünden sendikalaşmanın alt yapısını ilmek ilmek emek emek sabırla inşa etmeliyiz.

Atışkan Yapı işçilerinin grevi tüm zorluklara rağmen devam ediyor!

Kristal-İş sendikasında örgütlü Eskişehir Atışkan Yapı işçileri 30 Haziran 2022 tarihinde greve çıkmıştı. Devrimci İşçi Partisi olarak grevlerinin ilk gününden beri yaptığımız gibi 10 ayı geride bırakan grevci işçilere dayanışma ziyaretinde bulunduk. İşçilerle hem grevdeki gelişmelere hem de seçim sürecine dair sohbet ettik. Grevdeki işçiler, greve çıktıkları günden bugüne, bölgede sınıf mücadelesinin bayrağını tüm zorluklara rağmen en önde taşımaya devam ediyorlar. Ancak hem patronun türlü türlü oyunları hem de EYT yasası çıkınca emekli olanların ayrılması gibi sebeplerle grevi devam ettirenlerin sayısı başlangıçtakinden geriye düşmüş durumda. Patron yine de fabrikada üretimi tam anlamıyla başlatamamış durumda. Grevi devam ettiren işçilerden 6'sını işten atarak mahkemelerde yıldırmak, kalanlara gözdağı vererek veya vaatlerde bulunarak grevi kırmak için tüm gücüyle bastırıyor. Grevde olan işçiler sendikalarının desteği ile grevlerini sürdüreceklerini açıkça belirttiler. Tabii grevin ekme ve onur mücadelesi olduğunun bilincinde olan işçiler dayanışmanın büyütülmesi, sendikalarının eylem ve etkinliklerde daha etkin olması gerektiğini dile getiriyorlar. Seçime odaklananların tersine onlar seçimde kim kazanırsa kazansın patronun kaybetmeyeceğini, işçilerin ancak kendi mücadeleleriyle kazanabileceklerini ifade ediyorlar. Biz de Devrimci İşçi Partisi olarak bugüne kadar olduğu gibi Atışkan Yapı işçisi kazanana kadar yanlarında olmaya devam edeceğiz. Bir kez daha işçi sınıfının tüm dostlarını bu haklı mücadeleyi desteklemeye ve dayanışmayı büyütme çağırıyoruz.

İşçiler Gerçek gazetesi okur toplantısında buluştu:

Emeğin gücü paranın gücünü er ya da geç yenecek! Hürriyet işçilerle gelecek!

Gerçek gazetesinin Çerkezköy'de "Sınıf siyasetinde birleşe birleşe kazanacağız!" başlığı ile düzenlediği okur toplantısı, son dönemde çeşitli fabrikalarda yükselen mücadelelere öncülük etmiş işçileri, işçi temsilcilerini bir araya getirdi.

Çorlu'da 2021 yılı boyunca direnişle, grevle iradesini ortaya koyan ve bugün Tek Gıda-İş sendikasında örgütlü ve toplu sözleşmeli olarak çalışan Bel Karper fabrikası temsilcileri ve öncü işçileri, aynı dönemde Çerkezköy'de Adkoturk fabrikasında sendikalaşma mücadelesine öncülük eden işçiler, 2022'de işçi kadınların öncülük ettiği bir direnişin sonucunda artık Petrol-İş'in örgütlü olduğu Pas South fabrikasının sendika işyeri temsilcileri grev ve direniş alanlarından sonra Gerçek gazetesi toplantısında buluştu. Toplantıya ayrıca, Petrol-İş'te örgütlü olan ve 2022 yılını grevle kapatan Elba Bant fabrikasının işyeri temsilcileri, Selüloz-İş'te örgütlenme mücadelesi veren ve neredeyse bir buçuk yıldır direnen Lila Kağıt işçileri de katıldı. Son yıllarda çeşitli mücadelelerin yaşandığı bu fabrikaların yanı sıra aralarında Epta Soğutma, Kale Kilit, Prettl, Cross, Coca Cola, Saadet Gıda, Parex, Yünsa İplik, World Medicine, Akcan Dişli, Pelsan gibi fabrikaların da bulunduğu 20'ye yakın fabrikadan işçiler, işçi aileleri toplantıda bir araya geldi. Gerçek'in düzenlediği toplantıda ayrıca Petrol-İş Trakya Şube Başkanı Mehmet Kaya ve Teksif Örgütlenme Uzmanı Ali Bayram da yer aldı.

Toplantıda bir araya gelen ve bugüne kadar Gerçek gazetesinin hem okuru hem de yazarı olan işçilerin ortak noktası, işine, aşına ve hürriyetine sahip çıkarak bir şekilde mücadelenin yolunu tutmuş, kazanmış, kaybetmiş ama işçi sınıfının gücüne, sınıf mücadelesinin yöntemlerine güvenmekten vazgeçmemiş olmalarıydı. Toplantı boyunca da fabrikada daha iyi şartlarda çalışmak için, daha iyi şartlarda yaşayacak, mesaiye kalmadan da geçinebilecek bir ücret için kimseden medet ummayan, kimsenin peşine takılmadan, sınıf mücadelesinin yöntemleri ile hareket eden işçilerin fabrikalarda, işyerlerinde masaya yumruğunu indirdiği vurgulandı. Orada nasıl işgalle, grevle, direnişle, sınıf mücadelesinin yöntemleriyle geleceğimizi ellerimize alıyorsak, sınıf siyasetinde birleşerek siyaset masasına da işçi sınıfının yumruğunu indirmesi gerekliliği konuşmalara hâkim oldu.

Toplantıda açılış konuşmasının ardından Devrimci İşçi Partisi Genel Başkan Yardımcısı Levent Dölek bir konuşma yaptı. Levent Dölek şöyle konuştu:

"Grev ve direniş çadırlarında buluştuk. Oyunuza değil mücadelede omuz başınızda olmaya talip olduk. Birlikte mücadele ettik. Bugün her yerde seçim konuşmaları yapılıyor. Ben de seçim konuşması yapacağım ama bizim seçimimiz başka bir seçimdir. 14 Mayıs'ta değil bugündür ve her andır. Seçimimizi hemen şimdi mücadeleden ve örgütlenmeden yana yapmalıyız. İşçi sınıfımızı bu seçimi yapmaya hep birlikte ikna edersek fırtınaya hazırlıksız yakalanmayız, sermayenin tüm krizin faturasını işçiye emekçiye ödetmesine izin vermeyiz." Erdoğan'ın ve Cumhurbaşkanı İttifakı'nın vatan, millet, bayrak edebiyatı yaparak, dini duyguları susturalarak ederek yapacağı şeyin sermaye ve emperyalizm adına krizin faturasını, ülkeyi içine soktuğu borç batağını emekçi halka ödeteceğini vurgulayan yoldaşımız istibdadı oy yok dedi. Kılıçdaroğlu ve Amerikan muhalefetinin seçimi kazanırlarsa aynı şeyi "enkaz devraldık" edebiyatıyla yapacağını hatırlatarak onlara da, sermaye siyasetinin eşantyonlarına da oy yok diye ekledi. İstibdadı yenecek gücün işçi sınıfı olduğunun altını çizen yoldaşımız 14 Mayıs'tan önce 1 Mayıs var diyerek işçi sınıfının bayramında Devrimci İşçi Partisi saflarında alanlarda olma çağrısını yaptı.

Hak verilmez alınır diyerek bir araya geldik, örgütlülüğümüzü ve birliğimizi korumalıyız

Levent Dölek'in ardından Adkoturk direnişinin öncüsü bir işçi yoldaşımız hak verilmez alınır diyerek mücadele eden insanların, önce grevlerde direnişlerde bir araya gelmesinin ve bugün de bu toplantıda böyle bir topluluğu oluşturmasının önemine vurgu yaptı. Patronların insafına kalmamak, hakkımızı olanı almak için örgütlü hareket etmek ve dayanışma içinde olmak gerektiğini ifade etti.

Lila Kağıt direnişinden işçi arkadaşımız: Direnmek güzel, direnişimiz sınıfsal

Toplantının düzenlendiği gün 466. gününde olan Lila Kağıt direnişinden bir

işçi arkadaşımız ise sendikalaşma, direnişin başlaması ve direniş sürecinde örgütlenmenin nasıl tamamlandığını, sendikamızın yetkiyi aldığını aktardı. Sendikalaşmanın başında işçilerin ücretlerini yükseltme amacı ile hareket ettiklerini ancak bugün artık başka fabrikaların da örgütlenmesi için onlara seslenmek, birlik olmak, patronların istedikleri gibi at koşturamadıkları bir çalışma düzeni kurmak olduğunu, sınıfsal bir noktaya ulaştıklarını ifade etti. Fabrikada sendikal örgütlenme başlamadan önce yaşanan bir iş cinayetinde patronun "olan oldu çalışın" diyerek bir dakika bile makineleri durdurmadığını, o gün örgütsüz oldukları için işçilerin çalışmaya devam etmek zorunda kaldıklarını ve bugünkü mücadelenin de başka kimsenin iş cinayetine kurban gitmeyeceği çalışma koşulları için örgütlenme mücadelesi olduğunu söyledi.

Önce 1 Mayıs var! İş, aş, hürriyet talebiyle işçi sınıfının gücünü 1 Mayıs'ta göstereyim!

Trakya'da ekmeğini kazanan ve mücadele bayrağını yükselten sınıf kardeşlerini daha önce grev ve direnişleri sırasında da yalnız bırakmayan Chen Solar ve Smart Solar başta olmak üzere Gebze ve Tuzla'dan çeşitli fabrikalardan, tersanelerden gelen temsilciler ve işçiler, İstanbul Tabip Odası Genel Sekreteri Ertuğrul Oruç da toplantının devamında söz alarak, işçi sınıfı siyasetinin de yine sınıf mücadelesi yöntemleriyle, işgalle, grevle, direnişle yapılması gerektiğini vurgulayan konuşmalar yaptı. 14 Mayıs'tan önce işçi sınıfının iş, aş, hürriyet talepleriyle meydana çıkacağını, gücünü göstereceğini ifade etti.

Katılanların geleceğe dair umutlarını pekiştiren, mücadele azmini tazeleyen toplantı Levent Dölek'in kapanış konuşması, "Emeğin gücü paranın gücünü er ya da geç yenecek! Hürriyet işçilerle gelecek!" sözleri ve alkışlarla sona erdi.

Armağan Tulun

Depremi unutmayacağız, sorumluları affetmeyeceğiz

Depremden üç ay geçti. Depremden saatler sonra, henüz insanlar enkaz altındayken Erdoğan ilk yaptığı açıklamada yıkılan şehirleri yeniden inşa etmekten bahsediyordu. Enkaz altındakilerin çıkarılması, evleri hasar görmüş ya da yıkılmış insanların ihtiyaçları için neler yapılacağını söylemeden önce... Sonra iktidar cephesinden yaraları birlikte saracağız konuşmaları başladı. Ama hepsinin lafta olduğu da her an başka bir şekilde kendini gösterdi. Daha ilk günlerde, bakanlar o acının ortasında deprem bölgesine yaptıkları ziyaretlerde neredeyse kahkaha attıkları görüntüler verdiler. Televizyon kameralarının karşısına geçecekleri zaman depremde çocukları dekor gibi önlerine dizdiler. Ama orada emekçi halkın gördüğü, kendileri bilmem kaç bin liralık kabanları, atkılarını ile poz verirken önlerinde kazakla duran çocuklar, üşüyüp kapüşonunu takmış çocuğun çıkarılan kapüşonu oldu. İnsanlar çadır bulamazken Kızılay'ın çadırları günlerce elinde tuttuğu sonra da sattığı ortaya çıktı. Artık bir holding olan Kızılay'da kamu yararının yerine çoktan piyasanın kuralları geçmişti. Çadırlara talep gelmesini, alıcı çıkmasını beklemiş Kızılay. İnsanlar taleplerini, sesini her yerde duyurmaya çalıştı, engellemek için sosyal medyayı bile sınırladılar. Nureddin Nebati buna ne gerek vardı ki diyebilir. Çünkü ona göre iktidar sahadan talep gelmeden sorunları çözmüş, o yüzden de toplum sıkıntıları çok derinden yaşamamış! Kimse de sokakta kalmamış! Ve o yüzden karşımızda rahat bir şekilde bulunabiliyormuş! Bunun adına bizim bildiğimiz rahatlık değil, pişkinlik denir.

İnsanlar günlerce doğru dürüst yardım gitmediği için yaşadığı şehri terk etmek zorunda kaldı, başka yerde eşi dostu akrabası olan onların yanına gitti. 3 milyondan fazla insan deprem bölgesinden ayrılmış durumda. Sadece Ankara'da belediyenin açıklamalarına göre 450 bin depremde var. Deprem bölgesinde kalanlar da Nebati'nin sahadan talep gelmeden çözdük dediği sorunlarla boğuşmaya devam ediyor. İçişleri Bakanı Süleyman Soylu'nun kendisi daha yeni 3 milyon insanın çadırlarda yaşama-ya devam ettiğini söyledi. Bu çadırlarda alt yapı yetersiz, temiz su ve hijyen sorunu devam ediyor. Doğru dürüst bir planlama da yok. Öyle ki insanları çadırlara yerleştirip sonra habersiz gelip çadır kentten elektriğini kestikleri ve insanlara çadırları boşaltın başka yere taşıyacağız dedikleri örnekler var. Şirketler aldıkları ihalelerle enkazları kaldırıyor, ceplerini dolduruyor ama bu sırada gerekli tedbirler alınmadığı, onları denetleyen de olmadığı için zaten mağdur olan, zor koşullarda çadırlarda yaşayan insanların sağlığını tehdit ediyor.

Deprem bölgesinde durum bu ama yerini yurdunu bırakıp başka yerlere gidenlerin durumu da çok daha iyi değil. Gittikleri yerlerde iş bulma konusunda da, ev bulma konusunda da kendi kaderlerine değil asıl sermaye düzeninin insafına bırakılmış durumdadılar. Kiralar zaten fırlamış durumda, depremedelerin daha yoğun gittiği şehirlerde zaten fahiş olan fiyatlar bile 2-3 katına çıkmış durumda. İşsizlik almış başını gitmişken iş bulmak, hele yeniden bir hayat kurup geçinebilecek ücretlerle bir iş bulmak neredeyse imkânsız. İş bulabildiğinde de birçok durumda depremden önce bir evde iki kişi çalışırken yeni gittikleri yerde örneğin çocuğa bakacak insan olmadığı için tek maaşa düşmek zorunda kalıyorlar. Patronların kâr hırsını her şeyin üzerinde tuttuğu için insanları enkaz altında bırakan bu sermaye düzeninin devleti, onun iktidarı sadece depremin ardından ve sonrasında deprem bölgesindeki insanları değil, gittikleri yerde de depremedeleri yalnız bırakıyor. Ölen on binlerce insanın kaybının telafisi yok belki ama kalanların kayıplarının telafisi için çırpınan, yaraları sarmak için uğraşan bir iktidar da yok.

Onların kayıptan anladıkları başka. Yine Nureddin Nebati lafi dolandırmadan, bize açıklama gereği bile bırakmadan söylüyor. Önce 104 milyar dolar servet kaybımız var diyor. Sonra yukarıda bahsettiğimiz ve insanların sorunları derinden yaşamadığını iddia ettiği konuşmasında "113 milyar dolar olarak belirlendiğimiz ve giderek artan bir kaybımız var" diye devam ediyor.

Bir tarafta işçiler, emekçiler depremin yaralarını sarmak için seferber olan bu toplumun yüzde 99'u. Fabrikasından, işyerinden koli koli yardım gönderen, bizzat gidip çadır kuran, yaraya merhem olmaya çalışanlar. Kayıplarını acı bir şekilde enkazdan çıkarılan cenazeler olarak sayanlar. Diğer tarafta enkazlardan kaldırılacak molozların ihalesini düşünenler, kayıplarını milyar dolar cinsinden sayanlar. Bir tarafta emeğin, bir tarafta paranın gücü. Unutmayacağız, affetmeyeceğiz. Enkazlardan nasıl emeğin gücü ile canlarımızı çıkardıysak, hesabını da emeğin gücüyle soracak, sistemin enkazından da emeğin gücüyle çıkacağız. Emeğin gücü paranın gücünü er ya da geç yenecek, işte ancak o zaman depremin yaraları sarılmış olacak. Ve işte o zaman memleketeye bahar gelecek.

Devrimci İşçi Partisi Bildirisi

14 Mayıs seçimlerinin niteliği ve Devrimci İşçi Partisi'nin tutumu: Nefes almak için sınıf mücadelesi!

Türkiye'nin emekçi halkı baskıcı ve keyfi istibdad rejiminden bunalmış, hayat pahalılığından, işsizlikten ve yoksulluktan adeta iflahı kesilmiş durumdadır. İstibdadın kendi halkına karşı aslan kesilen emperyalistler karşısında süt dökmüş kediye dönüşen dış politikası, memlekete zilleti yaşatmaktadır. Erdoğan'ın sivil ve asker müttefikleriyle başında olduğu yarı askeri nitelikteki bu müstebit rejimden kurtulmak ekmek ve hürriyet için mutlak bir gerekliliktir. 14 Mayıs seçimlerinin tek başına bu kurtuluşa vesile olması ise mevcut koşullar altında mümkün değildir.

Seçim yaklaştıkça düzen siyasetinin tiyatro sahnesinde kavgacı kızıyormuş gibi gözükmemektedir ancak perde gerisinde Cumhuriyet ve Millet İttifaklarının politikaları giderek birbirine yakınlaşmaktadır. Erdoğan bir yandan Millet İttifakı'nı emperyalistlerin maşası gibi gösterirken diğer yandan attığı adımlarla NATO'ya ve ABD emperyalizmine güven vermeye çalışmaktadır. Finlandiya'nın NATO'ya üyeliğini apar topar meclise getiren Erdoğan'ın emperyalizme sunduğu hizmete meclisten tek bir hayır oyu çıkmamıştır. Aynı süreçte Erdoğan, Amerikan ve İngiliz emperyalizminin açıkça kaygılarını belirttiği Suriye ile normalleşme girişimlerini rafa kaldırmıştır. Tam tersi istikamette giderek Suriye, Irak ve Kafkasya'da İran'la gerilimi yükselten bir siyaset izlemektedir. Erdoğan Kürt politikasında da ABD, İngiltere ve İsrail patronajında Barzani'yle birlikte yeni bir petrol açılımının taşlarını döşemektedir.

Ekonomi politikalarında da her iki ittifak yakınlaşmaktadır. Millet İttifakı şimdiden ekonomiyi Babacan'a teslim etmiştir. Kılıçdaroğlu bu yetmiyormuş gibi özelleştirmelerle, köşe dönmeçilikle, neo-liberal saldırılarla özdeşleşmiş Turgut Özal'a övgüler düzmekte Türkiye tarihinin en azgın işçi düşmanı saldırılarının olduğu dönemlerini allayıp pullayarak sermayeye güven aşılamaktadır. Erdoğan ise diğer tarafta Mehmet Şimşek'in adını öne çıkararak Berat Albayrak'tan Nureddin Nebati'ye uzanan genişlemeci para ve maliye politikasını terk edeceğinin, uluslararası sermayenin beklentilerine uygun "Ortodoks" politikalara döneceğinin sinyallerini vermektedir.

En büyük farklılığın olduğu düşünülen siyasal rejim konusunda da karşıtlıklar azalmaktadır. Millet İttifakı Kılıçdaroğlu'nu aday olarak belirlerken ilan ettiği mutabakat metninde, parlamenter sisteme geçiş takvimini "geçiş dönemi" adı altında çıkmaz ayın son

perşembesine ertelemiştir. Hatta Kılıçdaroğlu'nun CHP üyeliğinin devam edeceğini öngörerek partisiz Cumhurbaşkanlığı'ndan dahi vazgeçmiştir. Diğer tarafta Erdoğan da artık açık açık Cumhurbaşkanlığı sisteminin restore edilmesinden bahsetmektedir. Sermaye başkanlık sisteminin sunduğu güçlü yürütmeyi, emperyalizm ise meclis ve halk baskısından azade kılınmış bir başkana istediğini yaptırabildiği bir düzeni kazanım olarak görmektedir. Adı ister güçlendirilmiş parlamenter sistem olsun isterse restore edilmiş Cumhurbaşkanlığı sistemi, düzen siyaseti sermayenin ve emperyalizmin kazanımlarını korumakta ortaklaşmıştır.

Yeni Cumhuriyet ve Millet İttifakları perde gerisinde gizli görüşmeler yaparak, bir danişıklı dövüşle politikalarını ortaklaştırmıyor. Her iki ittifakın da arkasındaki sermaye çıkarları ve göbekten bağlı oldukları emperyalizmin telkinleri, düzen siyasetinin bu iki kutbunu hizaya getiriyor. Bu gerçekliğe rağmen at izinini iti izine karıştırdığı düzen siyasetinin hercümerci içinde emekçi halkın büyük bir kesimi 14 Mayıs seçimlerinden bir değişimin geleceğini umuyor. Büyük bir kitle "nefes almak" için kerhen de olsa rejimde değişiklik vadeden Kılıçdaroğlu'na yönelmiş durumdadır. Bir diğer büyük kitle de Erdoğan'dan ve Bahçeli'den en başta ekonomik kriz, işsizlik ve hayat pahalılığı dolayısıyla yüz çevirmektedir. Ne var ki Erdoğan ve Cumhuriyet İttifakı'ndan yüz çeviren kitle Kılıçdaroğlu'nun başını çektiği TÜSİAD'çı Amerikan muhalefetinden büyük şüphe duymaktadır. AKP'nin karşısına eski AKP'yi çıkaran, TÜSİAD'ın karşısında TÜSİAD'a dayanan, beşli çeteye yüklenen ama Koçların Sabancıların yabancı sermayenin yağmaladıklarını gündeme getirmeyen, ülkeyi emperyalizmin zincirine vuran iktidara karşı muhalefet ederken NATO'ya, Avrupa Birliği'ne toz kondurmayan Kılıçdaroğlu ve Millet İttifakı bu büyük emekçi kitle için bir alternatif değildir ve olmayacaktır.

SınıfsalreflekslerleErdoğan'dan uzaklaşanlar yine sınıfsal reflekslerle geriye dönmektedir. Kısmen bu kitle özünde mevcut istibdad rejiminin payandası olan Muharrem İnce ya da Sinan Oğan gibi alternatiflere yönelmektedir. Böylece emperyalizmin ve sermaye düzeninde sömürülen, kime oy verirse versin hakkını aradığında istibdad rejimi tarafından ezilen emekçi halkın tepkisi düzen siyasetinin sınırları içinde tutulmaktadır.

Mevcut siyasi tablodan, bırakın köklü değişimleri, emekçi halk için "nefes alacak" bir sonucun çıkması

dahi olanaksızdır. Tam tersine büyük sermaye ve emperyalizm, siyasetin Cumhuriyet ve Millet kutuplarını ana politikalarda hizaya getirmekte, işçilerin, emekçilerin, yoksul köylünün, küçük esnafın, kadınların, gençlerin nefesini kesecek bir sınıf saldırısına hazırlanmaktadır. Yani esas mücadele seçimlerden sonra sınıf mücadelesi alanında yaşanacaktır.

Bu saldırıya karşı işçi sınıfını ve emekçi halkı örgütlemek gibi bir tarihsel ve siyasal sorumluluğa sahip olan sosyalist hareket ise büyük çoğunluğu ile teslim bayrağını çekmiştir. Millet İttifakı'na dolaylı bir destek politikasında ifadesini bulan ve İki Buçukuncu İttifak olarak tanımladığımız yaklaşım zamanla yerini Kılıçdaroğlu'na açık destek politikasına bırakmıştır. Bu politika sırf istibdadı yenmek için dahi savunulamaz. Zira Kılıçdaroğlu'nun ve Millet İttifakı'nın istibdada son verme gücünde de niyetinde de olmadığı açıktır. Siyasal İslam'dan faşizme kadar istibdad rejimine renk veren tüm akımları içine almış, neo-liberalizmi ve emperyalizm yandaşlığını bayrak yapmış, siyasi programını bu doğrultuda şekillendirmiş, sermaye ve emperyalizmin nezdinde herhangi bir yanlış anlamaya mahal vermeyecek için de tüm bunları yazılı metinlerde kayıt altına almış bir ittifaktır bu!

Gizli saklı bir durumu açığa çıkarmak üzere siyasi analiz dahi yapmaya gerek yoktur. Kıdem tazminatını dahi hedef alan açık bir işçi emekçi düşmanlığı, liberal bir ekonomi programı, NATO'cu ve emperyalizm yanlısı bir dış politika açık ifadelerle seçim bildirgelerine yazılmış durumdadır. Bu gerçeği görmemek aymazlıktır. Gördüğü halde halktan gizlemek ise ihanettir. Millet İttifakı'nın başkanlık rejimine son verme vaadi de koskoca bir yalandır. Kılıçdaroğlu'nu seçtirmek için matematik hesabı yapıp bunun üzerine politika inşa edenler, seçimden çıkması muhtemel meclis aritmetiğinin, AKP ve Erdoğan'la anlaşmadan parlamenter sisteme geçiş için Anayasa değişikliğine elvermediği gerçeğini hesap edemiyor olamaz. Bu durumda Millet İttifakı'nı eleştirip sadece rejim değişikliği için destekliyoruz demek de ya hesap bilmemektir ya da düzen siyasetine yedeklenme hesaplarının üzerini örterek halkı kandırmaktır.

Seçim sonucunda Cumhurbaşkanı kim olursa olsun, oluşacak meclis aritmetiği ya yeni bir seçimi zorlayacak ya da AKP ve CHP'nin anlaşmasını da içine alan, sermaye düzenine istikrar getirmeyi amaçlayan fiili koalisyon senaryolarını gündeme getirecektir. Olmaz ya da olamaz diyen 7

Haziran ile 1 Kasım arası dönemde ne olduğuna bakabilir. Daha seçimden önce masadan kalkanların seçim sonrasında oluşacak tabloda saf değiştirmeyeceğinin garantisini kimse veremez. Hele ki Millet İttifakı bileşenlerinin her birinin yarı askeri rejimin silahlı çekirdeği ile mafya fraksiyonlarıyla müstakil ilişkileri biliniyorken saf değiştirmelerin ne kadar hızlı olabileceği aşıkardır. Son 15 yılda Erdoğan'a karşı CHP'nin yanına aldığı müttefikler en en başta Bahçeli ve MHP olmak üzere, Ekmeleddiniyle Muharrem İncesiyle, Teğmen Çelebisiyle, DSP'siyle bugün istibdad cephesinde yerini almıştır.

Kılıçdaroğlu'na destek politikası, "Erdoğan'ın işine yarayan bir tutum almayacağız" diyerek gerekçelendiriliyor. Oysa bu tutum Erdoğan'ın en çok işine yarayan tutumdur. Kılıçdaroğlu'na ve Millet İttifakı'na destek vermek öncelikle Erdoğan'a kendisinden kopan kitleleri Millet İttifakı'nın rezilliklerini göstererek geri kazanmasına yardımcı olmakta, Erdoğan'ın tekrar seçilme şansını arttırmaktır. Bu politika Erdoğan seçimi kaybettiğinde dahi iktidara bir şekilde yeniden ortak olması, Erdoğan için en kötü senaryoda dahi bir devr-i sabık oluşturulmaması anlamına gelecektir. "Yargılanacaksınız" söylemi emekçi halkın gücüne dayanan bir iddianın öte düzen siyasetinin çatışan fraksiyonlarına duyulan safdilce bir güvenin ifadesidir.

Zincirli meclise figüran olarak girecek "sosyalist" milletvekilleri sayıları ne olursa olsun bu gelişmelere mâni olamaz. Zira mevcut seçim parlamenter sistemde yapılmıyor. Hükümet seçimde oluşturulacak meclisin içinden kurulmuyor. Yani hükümete güven oyu seçimden sonra değil seçimden önce veriliyor. "Bir oy Kılıçdaroğlu'na" diyenler diğer oy için hangi adresi gösterirlerse gösterebilir sermayenin ve emperyalizmin müstakbel iktidarına bu güvenoyunu vermektedirler. Bu güvenoyu sadece Kılıçdaroğlu'na değil sermayenin ve emperyalizmin yedi adet komiserine de verilmektedir. Bu güvenoyunu alan Kılıçdaroğlu belirttiğimiz gibi Erdoğan'la da yarı askeri rejimin başka odaklarıyla da anlaşabilir. Erdoğan'ın muhalefete düştüğü senaryolarda Erdoğan gitsin diye sermayenin ve emperyalizmin programına destek verenleri, bu sefer de Erdoğan geri gelmesin diye sermayenin ve emperyalizmin yeni iktidarına destek verirken görmek şarttır olmayacaktır. Sosyalistler içinde bunlar olup bittikten sonra nedamet getirip özeleştiriyen yapanlar suçlarını hafifletmiş olmayacaktır. İş isten geçmiş olacaktır. Gömleğin

ilk düğmesi yanlış iliklendikten sonra gerisi de yanlış gider!

Devrimci İşçi Partisi bu değerlendirmeler ışığında sermayeye, emperyalizme ve istibdada karşı Cumhurbaşkanlığı seçiminde Erdoğan'a oy yok derken, bu politikanın bir gereği olarak Amerikan muhalefetinin aday Kılıçdaroğlu'na da istibdadın payandası İnce ve Oğan'a da oy verilmemesini savunmaktadır. Bu doğrultuda işçileri ve emekçi halkımızı Cumhurbaşkanlığı pusulasına çarpı atarak düzen siyasetinin kırk katır kırk satır dayatmasını reddetmeye çağırıyoruz. Meclis seçimlerinde ise burjuvazinin ve emperyalizmin adaylarına peşinen güven oyu vermiş olan hiçbir partiye oy vermeyeceğiz. Meclis seçimlerinde oyumuzu bu doğrultuda birlikte NATO'ya ve emperyalizme karşı bir eylem birlikteliği içinde olduğumuz Türkiye Komünist Hareketi'ne, pusulanın dördüncü sırasındaki orak çekice basacağız. Elbette partimiz halk iradesinin gasp edilmesine yönelik seçimler öncesinde, sırasında ve sonrasında her türlü girişime karşıdır. Bununla birlikte emekçi halkın ekmek ve hürriyet için seçimlerden sonra büyük bir sınıf mücadelesine hazır olması gerektiğini söylüyoruz. Bu mücadele bugün seçim meydanında boy gösteren sermaye ve düzen parti ve ittifaklarının hiçbirinin gölgesinde verilemez. Sermayeden, emperyalizmden ve devletten bağımsız bir sınıf siyasetinin inşası mutlak bir gerekliliktir. Bu bağlamda meclise sosyalist etiketli figüranlar göndermekle hürriyete ulaşmak mümkün değildir. Ekmek ve hürriyet için emekçi halkın iradesinin özgürce ifadesini bulduğu, barajsız yasaksız seçimlerle zincirsiz bir Kurucu Meclis'in oluşturulması için yolu ancak sınıf mücadelesi açabilir.

Bu yol tarihimizdeki Birinci Meclis'in yoludur. O dönemin kurucu meclisi milli mücadelenin ürünüdür bugün ise ancak ve ancak sınıf mücadelesinin neticesi olabilir. Devrimci bir değişim ancak işçi sınıfının etrafında kenetlenmiş emekçi halkın seferberliği ile ortaya çıkabilir. Devrimci İşçi Partisi olarak çağrımız ve 14 Mayıs'ta sandıklara atacağımız oylarımız bu mücadelenin gereğine işaret etmektedir. Düzen siyasetinin partilerine güven oyumuzun olmadığını göstermektedir. Memleketin geleceğine işçi sınıfının damgasını vurmak, sınıf siyasetini güçlendirmek için yılmadan mücadele etmek ve bugün olduğu gibi gerektiğinde akıntıya karşı kürek çekmek gerekmektedir.

Mezhepçiliğin panzehiri laikliktir!

Kılıçdaroğlu'nun Alevi başlıklı videosu izlenme rekoru kırdı. Kılıçdaroğlu'nun videosunun ardından Cumhuriyet İttifakı'nın el altından sürdürdüğü mezhepçi kara propaganda açığa çıktı. Erdoğan mitinglerde Kılıçdaroğlu'nu mezhep konusunu siyasetin gündemine getirmekle eleştirse de karşı bir atakla Kılıçdaroğlu'nu mezhepçi gibi göstermeye çalışsa da gerçek gün gibi açık. Yıllardır istibdad rejiminin harcında koyu bir Sünni mezhepçilik var. Bu Erdoğan'ın da içine o kadar işlemiş ki bir mitingde "bizim Alevi'ye de saygımız var" diyecek oluyor ama peşinden "her türe saygımız var" diyerek saygısızlığın doruğuna çıkıyor.

Cumhuriyet İttifakı içinde mezhepçilikten sabıkalı olan sadece Erdoğan da değil. Kontrgerilla ile iç içe geçmiş MHP ve BBP kadrolarının Maraş, Çorum, Sivas katliamlarındaki rolü bir sır değil. Hüda Par da koyu bir Alevi düşmanı mezhepçi parti. Hizbullah'la yakın ilişkisi de biliniyor. Hüda Par lideri Zekeriya Yapıcıoğlu Kılıçdaroğlu'nun videosunun ardından Yavuz Sultan Selim döneminde Alevi katliamlarında rol almasıyla bilinen İdrisi Bitlisi'nin mezarını ziyaret ederek bu özelliklerinin altını çizmekten de geri durmadı.

Cumhuriyet İttifakı'nın mezhepçi siyasetinin

bu şekilde teşhir olması bir gereklilik olabilir. Bunu olumlu olarak da nitelendirenler de çoktur. Öte yandan Aleviler için mezhep meselesinin siyasetin bu denli odağına yerleşmesi iyi bir şey değil. Zira bu şekilde oldukça sayıca azınlık konumunda olan Aleviler her zaman tehdit altında olacaktır. Nitekim Cumhuriyet İttifakı da bu yola girmiştir. Sünniliğin çoğunluk olduğunu sürekli hatırlatmaktadır.

Davutoğlu'nun "Sünni" başlığı ile bir video yayınlaması Kılıçdaroğlu'na destek gibi gözükse de özünde bir destek değildir. Davutoğlu mezhepçilikte işi DAİŞ militanlarına "öfkeli çocuklar" demeye kadar varmış bir siyasetçidir. Onun dışişleri bakanı olduğu dönemde mezhepçilik Türkiye'nin Suriye ve Irak siyasetinin ana eksenini oluşturmuştur. Aynı dönemde Gezi ile başlayan halk isyanında Alevilerin nasıl bir nefsi müdafaa içinde olduğu hatırlanmalıdır. Davutoğlu aynı Davutoğlu'dur. Kılıçdaroğlu'nun videosu vesilesiyle kendisinin ve partisinin Sünni kimliğinin altını çizmek, vurgulamak fırsatını kaçırmamıştır. Davutoğlu için söylediklerimiz Sivas katliamında şehrin Belediye Başkanı olan Temel Karamollaoğlu için de geçerlidir. Karamollaoğlu da aynı Karamollaoğlu'dur.

Tüm bunlardan varılacak sonuç Aleviler için esas güvencenin laiklik olduğudur. Kılıçdaroğlu siyasal İslamcı müttefiklerini ürkütmemek için laiklik savunusunu öne çıkarmıyor. Ama aynı siyasal İslamcı yol arkadaşlarından Alevilik konusunu gündeme getirdiğinde büyük bir destek görüyor. Tüm Aleviler bu durumu sorgulamalıdır ve laiklik talebini yükseltmelidir. Dinin siyasetten dışlanması, din istismarının toptan reddedilmesi, mezhep temelli baskı ve ezmenin kaldırılması için tek güvence laikliktir.

Çorum katliamının yıldönümünde mezhepçiliğe, faşizme ve emperyalizme karşı mücadeleyi yükselt!

12 Eylül askeri darbesinin taşlarının döşendiği 1980 yılında, emekçi halka ve Alevilere yönelik gerçekleştirilen saldırılardan biri olan Çorum katliamının 43. yıldönümündeyiz. Çorum katliamı, Amerikan emperyalizminin yükselen işçi sınıfı hareketinin önüne geçebilmek amacıyla kurduğu ve beslediği kontrgerilla çetelerince düzenlenen birçok katliamdan biriydi.

Askeri darbeye giden yolu döşeyen katliamlardan biri olan Çorum katliamında, onlarca insanımızın devlet gözetiminde ölüme terk edilmesi, işçi sınıfı ve emekçi halkın mücadelesine bir gözdağı niteliği taşıyordu. 28 Mayıs'tan başlayarak bir aydan fazla süre boyunca devam eden saldırılarda, 57 insanımız hayatını kaybetti. Katliamın azmettiricilerinin kim olduğu hiçbir zaman aydınlatılmadı, failleri cezalandırılmadı.

Devlet gözetiminde katliam

MHP'lilerin camiye bomba atıldığı yalanını devreye sokmasıyla Çorum'un Alevi mahallelerine faşistlerin saldırıları başladı. En ufak bir işçi grevine, öğrenci eylemine tüm gücüyle yüklenen kolluk güçleri, Çorum'da bir buçuk ay boyunca saldırılara müdahale etmedi. Devlet, saldırılara göz yumarak Alevileri ve emekçi halkı kendi kaderiyle baş başa bıraktı, halkın faşistlere karşı kurduğu barikatları valilik eliyle kaldırmaya çalıştı. Halkın böylesine göz göre göre ölüme terk edilmesi, katliamın kontrgerilla çeteleri tarafından, fakat devlet gözetiminde yapıldığının kanıtıdır.

NATO'dan çık, NATO'yu yık!

1960'ların sonlarından itibaren doğrudan NATO tarafından kurulan ve eğitilen kontrgerilla kuvvetlerinin siyasi ucu MHP'dir. Bugün MHP'nin içinden çıkan partilerle birlikte Türkiye'de faşist ve faşist gelenekten gelen en az dört parti var. Çorum katliamında olduğu gibi hayatlarımızı koruyabilmek için

faşizme karşı mücadele nasıl bir zorunluluksa, faşist çeteleri kendi amaçları için kurup besleyen NATO'ya ve emperyalistlere karşı mücadele de aynı ölçüde zorunludur. Bir NATO ülkesi olan Türkiye'de bizlere düşen görev, burjuva ittifaklarını desteklemeyi reddetmek, emperyalizme karşı NATO'dan çıkılmasını ve tüm emperyalist askeri üstlerin derhal kapatılmasını savunmaktır.

Faşistlerin, kontrgerilla örgütlenmesinin ve NATO'nun bu kanlı geçmişi ortadayken, hangi seçim ittifakı içerisinde olursa olsun, faşist partileri ve onların temsilcilerini iktidar ortağı yapacak her oy, emperyalizmi ve bu gerici güçleri gerektiğinde yeni katliamlar konusunda cesaretlendirecektir. Faşizme karşı gerçek bir mücadele, burjuvaziden ve emperyalizmden bağımsız bir birlik işçi cephesi ile mümkündür.

Sungur Savran

Türkiye sosyalist hareketinde Menşevikleşme

Kemal Kılıçdaroğlu, 1 Mayıs'a girilirken bir video yayınladı. Karikatür gibi. Bütün toplumun gözü yılda bir kez işçi sınıfına çevrilecek. Beyefendi 1 Mayıs konusunda kelime bile etmiyor. Zaten konuşmasını "bugün beyaz yakalı emekçilere seslenmek istiyorum" diye açıyor. Sonra "ben beyaz yaka-mavi yaka ayırımına inanmam" diyor. Madem inanmıyorsunuz ne demeye sadece beyaz yakalılara hitap ediyorsunuz? Zaten beyefendinin bütün konuşması aslında gerçekten büro çalışanlarına, hatta onun üniversite mezunu üst katmanlarına hitap ediyor.

Türkiye'de sosyalistler işçi sınıfına yıllardır öylesine sırt çevirmiş durumda ki gerek Altılı Masa'nın çalışmalarında gerek Kılıçdaroğlu'nun açıklamalarında işçi sınıfının esas mücadelecisi, kapitalistlerle doğrudan çelişkiler yaşayan büyük kitlelerine ilişkin hiç ama hiçbir şey söylemediğini ya fark etmiyor ya konu edinmiyor. Fabrika, maden, tersane, inşaat, ulaştırma, otelcilik ve ikram, perakende, motokurye ve benzeri, bir kısmı büro türü ortamlarda bulunsun da kol emeğine dayalı, büyük ölçekli işyerlerinde çalışan işçilerin sorunları hiç konuşulmuyor. CHP ekonomi dendi mi hep çarşı pazardan dem vuruyor, Akşener hep esnaf ziyaretiyle meşgul. Sendikalaşma çabalarının baskı altına alınması, grevlerin yasaklanması karşısında ise "tık" yok! Bu tabloya Babacan bir mizah katkısı yapıp partisini "Çalışan Türkiye'nin Partisi" olarak gösteren afişler astırıyor. Londra City-New York Wall Street Türkiye'de iyi çalışacak demek ki! Ama, varsa yoksa Kılıçdaroğlu'nun 1 Mayıs arifesinde yaptığı konuşmada olduğu gibi, Amerikan sosyolojisinin "orta sınıfı"ndan, Turgut Özal'ın uyduruk kavramı (bunu herkes unutmus gibi görünüyör ya da unutmaya pozu yapıyor) "orta direk"ten başka bir şeyden söz edilmiyor.

Edilir mi? Haşa! Sonra TÜSİAD'dan nasıl destek alınacak? Altılı Masa'nın diline dikkat edin: Halkın yoksulluktan çektiklerinden söz ediliyor hep, ama kapitalist sınıfın bu yoksulluktan elde ettiği yarardan ve bunu derinleştirme konusundaki sorumluluğundan (en başta sendika ve grev kısırlığından) hiç söz edilmiyor. TÜSİAD sermayesi yok! Varsa yoksa "Beşli Çete" var. Böylece 418 milyar dolar, holdinglerin ve bankaların kasalarının Erdoğan ve AKP sayesinde dolup taşmasını unutturmak için kullanılıyor!

Sosyalistler aslında bunu bilmiyor değil. Bilmez gibi yapıyorlar. Sadece hareketin biz dâhil bir azınlığı bu konuları ve şayet seçimi kazanırsa Millet İttifakı'nın ekonomik alanda işçi sınıfını ve emekçi halkı inim inim inleteceğini ortaya koyduğumuz için de herkes birbirini korumuş oluyor. Böylece, burjuvazinin bir kanadının, hem de daha güçlü kanadının siyasi temsilcisi rolüne soyunan bir ittifak ikirciksiz savunuluyor.

Bu gerçekler biraz deşildiğinde de cevap hazır: Bu sadece Erdoğan'ı göndermek için bir taktik. Biz seçimde Erdoğan'ı yenilgiye uğratar uğrutmaz "asıl" politikamıza geri döneceğiz. Türkiye'yi kurtarma işini Millet İttifakı değil, "halk" ya da "emekçiler" ya da (en sık rastlanan formülle) "kadınlar, gençler, Kürtler, LGBTQ+ bireyler, emekçiler, Aleviler" üstlenecek.

Gerçekten öyle mi? Sosyalist partilerin "asıl" işi emekçileri örgütleyip mücadelenin önderliğini ele geçirmek miydi seçim gelene kadar? 2017'de Adalet Yürüyüşü'nde Kılıçdaroğlu'nun yanında boy göstermedi mi sosyalistler? Seçimlerde "tatava yapma, bas geç" tavrı kimlerin tavrıydı? 2019 yerel seçimlerinde her yerde, hele hele açıkça "ben Ülkücü'yüm" diyen Mansur Yavaş'ın aday olduğu Ankara'da CHP'ye oy vermedi mi sosyalistler? HDP için de aynı şeyler söz konusu olduğuna göre onun içinde yer alan sosyalistler, onunla geçici ittifaklara giren sosyalistler ve laiklik ve bağımsızlık adına CHP'ye (ve bugün Kılıçdaroğlu'na) oy çağırması başka sosyalistler için bu çizgi aslında bir genel doğrultu değil miydi? Sol Parti, en mücadelecisi önderlerinden birini Beyoğlu Belediye Başkanı olsun diye İyi Parti'yle barıştırmadı mı? Bu davranış kalıbına strateji denir, taktik değil!

Siz zannediyor musunuz ki seçimden sonra bu strateji değişecek? Halka istibdadı Kılıçdaroğlu'na verilecek oyla devirme vaadi yaparak oy çağırınlar, seçimden hemen sonra emekçi halka dönerek "haydi şimdi gün Kılıçdaroğlu'na ve Millet İttifakı'na karşı mücadele günü" mü diyecek? Önce, "aman şu hassas anda Cumhuriyet'ün ve istibdadın eline kol veremeyelim"le başlayacak. Sonra (seçimin sonuçlarına ve gelişmelere göre 7 Haziran-1 Kasım arasındaki gibi bir durum doğarsa) istibdadı ayakta tutmaya razı uzlaşma girişimlerine soldan "güzelleştirme" operasyonları yapılacak. En kötüsü ise, halka saldırılar "zorunlu idi" gerekçesiyle savunulacak. Babacan ekolü, muhtemelen İyi Parti'nin "yurtdışından getirdiğimiz yeni deha"sı Bilge Yılmaz'ın eliyle, Londra City-New York Wall Street ilişkileri doğrultusunda ağır kemer sıkma programını uygulamaya başlayınca, "ne yapalım, enkaz devraldılar" denecek. Kuşkusuz, onurlu tekil çıkışlar olacak. Ne kadar çok olursa o kadar iyidir. Ama ana doğrultu bu olacak.

Öyleyse, sosyalistlerin çoğunluğu bakımından hem geçmiş politik hattın devamı hem de gelecekte uygulanacak politikaların başlangıcı olacak bir stratejik yöneliş ile karşı karşıyayız. Türkiye sosyalist hareketi Menşevikleşmiştir.

Levent Dölek

Evet, siz SIHA diyorsunuz biz soğan diyoruz!

İstibdad cephesi seçimleri soğan ve patates diyenlerle vatan diyenler arasındaymış gibi göstermeye çalışıyor. Vatani patatesle soğanla mı savunacağız diyorlar. Siz soğan diyorsunuz biz SIHA diyoruz, tank diyoruz diye akıllarınca maytap geçiyorlar. Bağımsızlıktan dem vuruyorlar. Bize diz çöktüremeyecekler edebiyatı tam gaz gidiyor. Bir dakika orada durun! Diz çöktüremeyecekler mi? Yani Erdoğan emperyalizmin karşısında diz çökmedi öyle mi? Hemen Türkiye’de milli egemenliğin ayaklar altına alındığı tartışmasız örnekleri hatırlayalım. Rahip Brunson olayı! Darbeci dediler. Erdoğan “bu can bu tende kaldıkça vermem” dedi Trump’ın bir tweeti ile ilk uçakla Washington’a gönderdiler. Mavi Marmara ihaneti! Siyonistler Gazze’ye giden Mavi Marmara yardım gemisine uluslararası sulara saldırarak 10 Türkiye vatandağını katletti. 20 milyon Amerikan doları karşılığında İsrail’le anlaşan Erdoğan’ın talimatıyla dava düşürüldü, katiller aklandı. Anlaşma metninde Kudüs’ün İsrail’in başkenti olarak zikredilmesi de bu rezillığe tuz biber ekti. Suudi Arabistan’ın İstanbul Levent’teki konsoloslüğünde Cemal Kaşıkçı katledildi. Bu dava da ücreti mukabilinde derdest edilip katil Suud rejiminin mahkemelerine havale edildi. Son olarak 15 Temmuz’un baş sorumlusu ilan edilen, Libya’da Türkiye’nin askerlerini vuran, Hulusi Akar’ın yeri ve zamanı geldiğinde intikam alacağız dediği Birleşik Arap Emirlikleri de yine dolar karşılığı aklanıp paklandı. Varlık Fonu dükkân sizin denerek eski darbeci yeni dost olan emir hazretlerine sunuldu. Diz çöktüremedikleri halimiz buysa!

Şimdi gelelim bu konunun patates ve soğanla ilgisine... Türkiye’nin kendi mahkemeleri üzerinde bile egemenlik kuramadığı bu zillet tablosuna milli savaş uçığımız, uçak gemimiz, tankımız olmadığı için mi maruz kaldık? Hayır! Erdoğan, asker ve sivil müttefikleriyle birlikte iktidara tutunmak, istibdad rejimini finanse etmek için ülkenin döviz rezervlerini har vurup harman savurduğu için, Merkez Bankası net rezervleri eksi 10 milyar dolara düştüğü, SWAP hariç rezervler eksi 60 milyar dolara dayandığı, cari açığa rekor kırdığımız için istibdad rejimi ekonomiyi adeta bir eroınman gibi dolara bağımlı kıldığı, dolarizasyonun yüzde 70’lere dayandığı, Türk lirasının değeri yerlerde süründüğü için bu durumdayız. Ve evet! Soğan da bu yüzden 30 liralara gördü. Çünkü süper zeka ürünü ekonomi modelleri yabancı sermayeye Türkiye’nin işçisini ucuz emek olarak sunmaya, memleketin birikimlerini Varlık Fonu aracılığıyla bunlar yetmediğinde mahkemeleri bile elinde dolarıyla gelene peşkeş çekmekten başka bir şey değildi. Modelleri safkan kapitalistti!

Enflasyonun dizginlerini bıraktılar yeter ki ekonomik daralma olmadan seçime gidelim diye düşündüler. İşçiye Türk lirası ile ödeme yapıp yurt dışına dolar ve avro ile satarız cari açığı kapatırız dediler. Epistemolojik kopuşunuzu sevsinler! Ama özünde olan şeydu: İşçiye karşı aslan kesilen istibdad rejimi yabancı sermayenin karşısında süt dökmüş kediymiş. İşçi hakkını istediğinde polis copuyla jandarma kalkarıyla karşılaşıyordu. Ama yabancı sermaye Türkiye’den mal ithal ederken istediği indirimi kopartıyordu. Üretim zaten ithalata bağımlı. Dolayısıyla ihracat rekoru kırırken ithalatta daha büyük rekorlar kırdık ve cari açık dipsiz bir kuyu haline geldi.

Milli Muharip Uçağın İngiliz projesi olduğunu, Bayraktarlara İngiliz savunma bakanlığının himaye ettiğini, TOGG’un İtalyan arabası olduğunu, Altay tankının henüz yürüyemediğini, İspanyol malı çakma uçak gemisinin makine sistemlerinin arızalı olduğunu, Karadeniz’e bile çıkamadan Sarayburnu’na geri getirilip demir attığını, aslında bir çıkarma gemisi olduğu halde içine yeni nesil tankların giremediğini falan bunların hepsini boş verelim. Arızası düzeltilir, eksikliği tamamlanır. Uçurular yürütülür diyelim. Emperyalizmin dolar silahını hangisiyle vuracaksınız? Memleketin boynuna zincir vuran emperyalist para babaları, petrol şeyhleri, Siyonist katiller sarayda ağırlanıyor, önlerine ziyafet sofraları kuruluyor, tören kıtalarıyla karşılanıyor. Emekçi halkım soğan patates fiyatından şikâyet edince, geçinemiyorum diye feryat edince vatan haini oluyor öyle mi?

Gerekirse soğan ekmek de yeriz ama emperyalizme karşı gerçekten direneceksek. Ama hem elinde dolarla kapıya gelene kul köle olacaksınız, hem saraylarda ejder meyveleriyle, manda yoğurtlarıyla sefa süreceksiniz hem de halka soğan ekmek yiyin ama bizi destekleyin diyeceksiniz... Öyle bir dünya yok. Böyle bir dünya olmadığını da er ya da geç göreceksiniz. Her zaman karşınızda gönlünüze göre bir Amerikan muhalefeti olmayacak. İşçi sınıfı er ya da geç düzen siyasetinden koparak Türküyle Kürdüyle ayrı gayrı demeden birleşecek ve hesabını kendi soracak. O zaman bakmışız ki millete diz çöktürenler, memlekete zilleti yaşatanlar gitmiş olur, Nazım’ın Kuvayı Milliye Destanı’nda yazdığı gibi “bir şafak vakti değişmiş olur, bir şafak vakti karanlığın kenarından, onlar ağır ellerini toprağa basıp doğrulukları zaman”.

Cumhurla Millet ittifakının “yerli ve millilik” kavgasının iç yüzü: İngiliz mi Amerikan mı?

Kılıçdaroğlu Atatürk Havalimanı’nı bir havacılık ve uzay çalışmaları merkezine çevireceğini, bunun için de Eren ve Fatih Özmen isimli iki Türk’ün sahibi olduğu Sierra Nevada Corporation (SNC) şirketi ile anlaşmıştı açıkladı. Silah şirketi Baykar’ın ortağı Haluk Bayraktar ise Teknofest’te yaptığı bir konuşmada Kılıçdaroğlu’nu eleştirdi ve SNC’nin NASA ile çalışmasını, CIA’nın güvenilir şirketler listesinde yer almasını gündeme getirdi. Oysa kendisi de vaktiyle SNC şirketini ve Türk sahiplerini öven tivitler atmıştı. Bu bir çelişki olarak gösterildi. Ama aslında değil.

Haluk Bayraktar’ın bir şirketin sahiplerinin Türk olmasının yerli ve milli olmak için yeterli olmadığına dair sözleri kendileri için de geçerli. SNC’nin bir Amerikan şirketi olması gibi Baykar da İngiliz devleti ile son derece içli dışlı. İngiliz Savunma Bakanlığı boşuna İHA ve SIHA’ların reklam ajansı gibi çalışmıyor. Yani Haluk Bayraktar’ın, Amerikan emperyalizmine hizmet eden Eren ve Fatih’i daha önce övmüş olmasında bir çelişki yok. Sonuçta hepsi NATO’ya çalışıyor! O çatı altında milyonlar kazanıyor.

Bayraktar’ın SNC ile CIA’nın ilişkilerini gündeme getirmesi de önemli. ABD’de faaliyet yürüten, uzay, havacılık ve silah sanayii içinde yer

alan bir şirketin istihbarat örgütleriyle ilişkisi olması beklenen bir şeydir. Tıpkı İngiltere ile birlikte yürütülen Milli Muharip Uçak projesi gibi. Yerli ve milli diye pazarlanan bu proje o kadar İngiliz ki bu projede 100’e yakın İngiliz mühendis çalışıyor. Ayrıca projede yer alacak kişilerin NATO üyesi ülke vatandaşı olması ve İngiliz makamlarının güvenlik soruşturmasından geçmesi zorunlu tutuluyor.

Yani bir tarafta CIA diğer tarafta MI6 var! Yine yollar NATO’da kesişiyor.

Sonuçta Cumhur İttifakı ve son dönemde onlar için aktif bir siyasi kampanya içinde olan Bayraktarlar, CHP’yi Amerikancı olmakla suçuyorlar ama emperyalizmle içli dışlı olmakta ondan bir farkları yok. İkisi de sonuna kadar NATO’cu! Biri Amerikancı diğeri İngilizci, fark o kadar.

650 milyon Avroluk seçim ofisi: TCG Anadolu

650 milyon Avro çıplak maliyeti olduğu söylenen TCG Anadolu gemisi Sarayburnu’na demirleyip adeta AKP’nin seçim bürosu haline getirildi. Güverteye konan hava araçlarıyla TCG Anadolu’ya uçak gemisi süsü veriliyor. Erdoğan da her fırsatta uçak gemisi yaptık diyor. Tabii ki gezmeye gelenlere, bu hava araçlarının henüz o gemiye inip kalkma teknolojisine sahip olmadığı söylenmiyor. Yine aynı şekilde, bu geminin uçak gemisiyle alakası olmayan “çok maksatlı anfibi hücum gemisi” ya da “havuzlu helikopter gemisi” niteliğinde olduğundan da bahsedilmiyor.

Bahsedilmeyen başka şeyler

de var. Mesela “yerli ve milli” etiketli gemi İspanyol devleti ve şirketleriyle ortak yapıldı. Ortaklığın Türk tarafında ise Bank Asya’nın kurucusu İhsan Kalkavan’ın Sedef Tersanesi bulunuyor. O bankanın kapısından gireni FETÖ’cü diye yaftalayan iktidar bankanın kurucusunu yerli milli sanayici diye sunuyor.

Peki bu gemi gerçekten gerekli miydi? Denizci askeri uzmanlar Türkiye’nin böyle bir gemiye ihtiyacı olmadığını, bu geminin taşınması planlanan insansız hava araçları zaten küçük ve hafif olduğu için, çok uzun menzillere ve havada kalma süresine sahip olduğu

için bu hava araçlarını gemiyle taşınmanın anlamsız olacağını belirtiyor. Ayrıca kendisi büyük ve hantal olan, hava savunma sistemlerine de sahip olmayan geminin kolaylıkla hedef olması, olası bir çatışmada dakikalar içerisinde batırılması mümkün. Tüm bunların yanı sıra geminin motor sistemlerinin sorunlu olduğu, İspanya’da aynı tipteki gemilerin motor sistemlerinin değiştirildiği de ek bir bilgi olarak sunulmakta.

Elimizde bir uçak gemisi falan değil yüz milyonlarca Avroya mâl olmuş bir Cumhur İttifakı seçim bürosu var. Bu yönleriyle TCG Anadolu yerli değil İspanyoldur, milli değil partilidir. Öte yandan, saydığımız nedenler bizi bu geminin, hadi adını da verelim, Güney Çin Denizi gibi uzak, üzerindeki İHA’ların erişemeyeceği yerlerde, NATO filosu içinde görev almak için yapılmış olabileceğini düşünmeye itiyor. Nihayet TCG Anadolu için harcanan para halkın eğitim, sağlık, barınma ve diğer ihtiyaçları için harcanmalıydı. İspanyol sermayesini ve Bank Asya’cı ortağı Kalkavan’ı zengin etmek, AKP’nin seçim kampanyası için yüz milyonlarca Avro’nun çarçur edilmesi kesinlikle kabul edilemez.

Erdoğan giderayak Merkez Bankası'nı boşalttı! Bilanço 60 milyar dolar ekside!

Erdoğan'ın istibdad rejimi ayakta kalmak için döviz rezervlerini tüketti, ülkeyi ağır bir dış borç batağına soktu. Seçimlere yaklaşırken dolar kurunu 20 TL'nin altında tutmak için Katar'a Suudi Arabistan'a Birleşik Arap Emirlikleri'ne el açan iktidar topladığı milyarlarca doları piyasaya sürerek çarçur etti. Örneğin Suudi Arabistan'dan Merkez Bankası'na mevduat olarak geldiği söylenen 5 milyar dolar günler içerisinde buhar olup uçtu. Bu süreçte Merkez Bankası brüt rezervler (borç ve takas edilmiş dövizler düşülmeden hesaplanan toplam tutar) 126 milyar dolardan 116 milyar dolara indi. Aynı süreçte net rezervler de eksi

8,5 milyar dolara kadar geriledi. Takas edilmiş ve 1 yıl içinde vadesi geldiğinde Türk lirasına çevrilecek dövizleri (SWAP) de hesaba kattığımızda bilanço eksi 59 milyar dolara çıkıyor.

Merkez Bankası kara günler için döviz ve altın tutması gerekirken batacak duruma düşürüldü. Bu durumun iyileşeceğine dair de hiçbir emare yok. Tam tersine 15 Mayıs'ta ülkeyi giderek derinleşen bir borç batağı bekliyor. Dış borç stoku 450 milyar dolar. Ekonomiden sürekli döviz çıkışı var. Ocak ayında 9 milyar dolar, Şubat'ta da 8 milyar dolar cari açık verildi. 12 aylık cari açık son 10 yılın zirvesine çıkarak 55 milyar dolar oldu. Bu borç batağı an-

cak borçla çevrilebiliyor. İstibdad rejimi ile ülkenin risk primi 500 baz puanı geçtiği için yüzde 10 tefeci faiziyle döviz borçlanması yapılıyor. İşte Erdoğan'ın güya faiz karşıtı politikasının geldiği yer Türkiye'nin faiz zincirine vurulmasıdır.

Ve Erdoğan eğer iktidarda kalırsa kendisini iktidarda tutan tefecilere faiziyle birlikte ödemelerini yapacak, faturayı da işçi sınıfına kesecektir. Buna itiraz edenleri de her zaman yaptığı gibi terörist, hain, darbeci olarak niteleyecektir. Faiz zincirlerini kırmak için Millet İttifakı'ndan medet umamayız. Çünkü onlar da bu borcu emekçi halka ödetecek bir ekonomi politikasıyla geliyor.

Kılıçdaroğlu yanına Babacan'ı alarak itiraz edenlere "enkaz devraldık" diyecek.

İşçi sınıfı ve emekçi halk için tek çıkış yolu dış borçların reddedilmesi, sermaye kontrollerine gi-

dilmesi, serbest döviz ticaretinin yasaklanması ve dış ticarete devlet tekelini ile planlı bir ekonomiye geçiştir. Yani faturanın sermayeye ve emperyalizme kesilmesidir.

Mahkeme kararı uygulansın, enflasyon sepeti verileri açıklansın!

TÜİK'in açıkladığı resmi enflasyon oranlarıyla halkın çarşıda pazarda karşılaştığı enflasyon arasındaki uçurum uzun süredir eleştiriliyordu. TÜİK bir senedir fiyat endeksleri ve enflasyon hesaplarına temel oluşturulan mal ve hizmetlerin ortalama fiyatlarını açıklamayı durdurmuştu. Bu şekilde TÜİK'in hangi fiyatları temel aldığı görünmez olmuştu. İnsanlar düşük enflasyon oranları açıklanınca TÜİK hangi markete gidiyorsa biz de oradan alışveriş yapalım demeye başlamıştı. DİSK, TÜİK'in söz konusu rakamları açıklaması için idare mahkemesine gitti. Başvuru üzerine Ankara 6. İdare Mahkemesi oybirliği ile DİSK tarafından istenen bilgilerin açıklanmasının kurumun görevi gereği olduğunu belirterek bilgi talebinin reddedilmesinin hukuka aykırı olduğuna karar verdi.

TÜİK son olarak enflasyonu yüzde 50 olarak açıklamıştı. Enflasyon Araştırma Grubu (ENAG) internet üzerinden günlük fiyat hareketlerini ölçerek aynı dönem için enflasyonu yüzde 112 olarak açıklamıştı. Geçtiğimiz bir buçuk yıl boyunca da TÜİK ile ENAG arasındaki makas giderek açılmıştı.

Şimdi TÜİK'in mahkeme kararı uygulayarak söz konusu verileri açıklaması gerekiyor. Bu veriler açıklandığında tüm kamuoyunun TÜİK'in fiyatları ile çarşıdaki pazardaki gerçek fiyatları karşılaştırması mümkün olacak. Ancak TÜİK mahkeme kararına rağmen verileri açıklamıyor. Seçimlere kadar da açıklamaktan kaçınmak için elinden geleni yapacak. Çünkü veriler ortaya çıkarsa asgari ücret zammı

başta olmak üzere, işçilere, kamu çalışanlarına, emeklilere yapılan zamlarda veri alınan TÜİK enflasyonunun gerçek olmadığı ortaya çıkacak.

Gerçek enflasyonla TÜİK'in ayarlanmış enflasyonu arasındaki fark milyonların emeğinin nasıl çalındığını gösterecek. Bu emek hırsızlığında TÜİK'e baskı yapan iktidarın suçu kanıtlanacak, sermayenin suç ortaklığı da gözler önüne serilecek. En önemlisi de milyonlarca işçinin, emekçinin, emeklinin çalışan haklarını talep etmelerinin hukuki yolu açılacak. Bu sebeple DİSK'in kazandığı davanın takipçisi olmak tüm işçilerin, emekçilerin, sendikaların ve işçi sınıfından yana siyasi partilerin görevidir. Hayat pahalılığına ve enflasyon hırsızlığına karşı işçi sınıfının çözümü ise eşel mobil sistemi yani tüm ücretlere her ay "gerçek" enflasyon oranında otomatik olarak zam yapılmasıdır!

Seçim gazi

Erdoğan Karadeniz'de bulunan doğalgazın karaya ulaştırılmasını bir seçim mitingine dönüştürdü. Erdoğan 20 Nisan'dan sonra kesilecek doğalgaz faturalarından bedel alınmayacağını ve bir yıl boyunca da konutlarda mutfak ve sıcak su kullanımında 25 metre kúpük kısmın ücretsiz olacağını duyurdu. Bu açıklamanın ardından insanlar artık Türkiye'nin Karadeniz'de bulunan doğalgazı kullanmaya başlayacağını zannediyor. Ancak bu doğru değil. Karadeniz'de bulunan gaz rezervinin sadece karaya ulaştırılmasından bahsediliyor. Buradan gelen gazın fiilen kullanıma sokulması söz konusu değil.

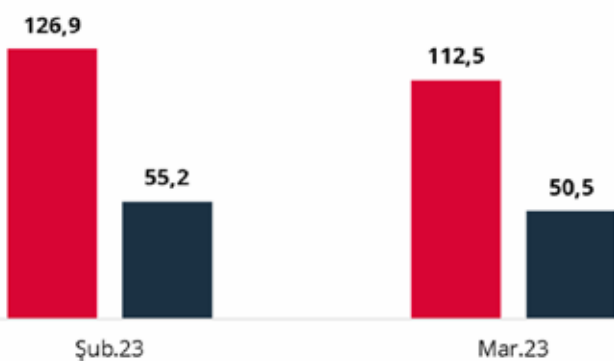
Kaldı ki Karadeniz'den çıkartılan gaz kullanılsa bile bu bedava olmayacak. Bu gazın hangi maliyetle çıkartılacağı, bu maliyetin Rusya'dan ya da İran'dan ithal edilen gazdan ucuz olup olmayacağı bile belli değil. Bu konularda hiçbir açıklama yapılmış değil. Dolayısıyla Erdoğan vaatlerini Karadeniz gazı üzerinden değil yine ithal edilen gaz üzerinden veriyor.

	Doğalgaz Zam Oranları (%)		
	Sanayi	Santral	Konut
Eylül 2021	15	15	
Ekim 2021	15	15	
Kasım 2021	48	47	
Aralık 2021	20	20	
Ocak 2022	50	15	25
Şubat 2022		14	
Mart 2022		18	
Nisan 2022	50	44	35
Mayıs 2022			
Haziran 2022	10	16	30
Temmuz 2022			
Ağustos 2022		10	
Eylül 2022	50	50	20
Yıllık zam	774	890	163

Doğalgazın bir ay ücretsiz yapılması iyidir. Buna kim itiraz edebilir. Ancak bu esas depremin olduğu Şubat ayında ve en çok da deprem bölgesi için gerekliydi. Ancak bu yapılmadı. Yine bunun da maliyeti önce devlet bütçesine yüklenecek. Ardından da vergilerle dolaylı yoldan halktan tahsil edilecek. Ayrıca Erdoğan'ın indirimi giyim mağazalarının fiyatlara önce bindirme yapıp sonra indirim yapmasına benziyor. Halk kış aylarında 2022 yılı boyunca yüzde 164 zam yapılmış doğalgazı kullandı. Doğalgazda indirim ise havaların ısındığı Mayıs ayında geldi!

Tüketici Enflasyonu (%)

■ ENAG (Yıllık) ■ TÜİK (Yıllık)

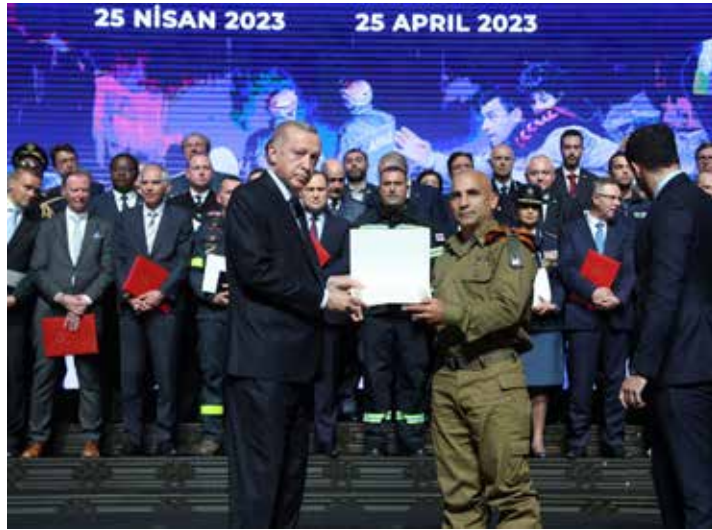
Filistin halkının büyük felaketi "Nekbe"nin 75. yılı

1948'de Filistin topraklarında emperyalizmin desteği ve Siyonist terör örgütlerinin etnik arındırma operasyonları ile gayrimeşru bir oluşum tesis edildi: İsrail. Filistin halkı, 750.000 Filistinlinin topraklarından sürüldüğü bu olayı Nekbe (felaket) olarak her yıl 15 Mayıs'ta anıyor. Siyonist İsrail ise bu uğursuz olayı kendi kuruluşu, hatta bağımsızlık günü olarak Yahudi dinî takvimine göre Nisan ayının sonlarında kutluyor, törenler düzenliyor.

Siyonistler, 1948'de bir şeyden kurtulmuş ya da esaret altındayken bağımsızlık kazanmış değiller. I. Dünya Savaşı'ndan sonra Filistin'de kurulan İngiliz mandasının şımarık çocuğuydular. Filistinlilerden manda yönetiminde gasbedilen toprakları ucuza kapatarak, her daim kayırlarak 1948'e gelmişler, bu sırada İngiliz efendileri güç kaybedince onu bırakıp, II. Dünya Savaşı sonrası yükselen emperyalist gücü ABD'nin etkilerine sarılmışlardı. Bu sırada Filistinlilere yönelik saldırıları had safhaya çıkmış, 1948'in Mayıs ayına gelindiğinde Deir Yasin katliamı gibi kanlı eylemlere imza atmış durumlardı. Siyonist terör örgütleri Filistinli Müslüman ve Hristiyan Araplara karşı, geçtiğimiz yıllarda IŞİD'in yaptığı yöntemle ilerliyor, korku salarak topraklarını terk etmelerini amaçlıyordu. 14 Mayıs'ta İngilizler Filistin'den ayrılır ayrılmaz da devlet kurduklarını ilan ettiler ve ardından 750 bin Filistinliyi topraklarından sürmeye başladılar. Yirmiden fazla büyük ölçekli katliam yaptılar. 400 Filistin köyünü haritadan sildiler.

İşte İsrail, her yıl bunu kutluyor. Hem Nekbe'nin kendisi hem de Nekbe'den günümüze Filistin halkına yönelik gerçekleştirdikleri Siyonist katliamlar ve halen etnik arındırmayı sürdürüyor olmaları, Siyonistlerce kutlanacak bir şey. Bu alçaklık, Siyonizmin milyonlarca Yahudi'yi katletmiş Nazi rejiminden 1948'de bayrağı devraldığını ve başarıyla(!) taşıdığını gösteriyor. Hitler'in ruhu bugün İsrail'de yaşıyor.

Filistin halkının Nekbe'si, bizim de Nekbe'mizdir. Zira İsrail, 75 yıldır sadece kuruluşu itibarıyla gayrimeşru bir devlet olmakla kalmamış, bölgemizde emekçi halkımızın düşmanı emperyalizmin bir ileri karakolu olmuş, her türlü gericiyi desteklemiştir. Bu yüzden yapmamız gereken, İsrail ile iktisadi, askeri, diplomatik, kültürel ve akademik tüm ilişkilerin kesilmesi,

hava sahasının İsrail uçaklarına kapatılması, Siyonist diplomatların Türkiye'den kovulmasıdır. Ayrıca emperyalizme karşı mücadele, Siyonizme karşı mücadeleyi de içermeli, İsrail ile her türden normalleşmeye derhal son verilmeli, İsrail'i koruyan İncirlik üssü ve Kürecik'teki radar kapatılmalı, Türkiye NATO'dan çıkmalıdır.

Kendini Filistin halkının hamisi olarak pazarlayan Erdoğan bunlardan hiçbirini yapamayacağını geçtiğimiz yıllar içinde göstermiştir. Bırakın bunlara yönelmeyi, istibdad medyası bir süredir İsrail'e neden çok ihtiyacımız olduğunu(!) ballandıra ballandıra anlatmaktadır. Siyonistler de halkımızın yaşadığı deprem faciasını bir halkla ilişkiler operasyonuna çevirmiş, halkımızın kötü gününde yanındaymış izlenimi vermiştir. Ancak ısrarla yardımlarını askeri bir ekiple yürütmek istemeleri ve silahlarını bırakmalarını, son olarak da tarihi değeri olan bir parşömeni Antakya'dan İsrail'e kaçırdıklarının anlaşılması, yalızlarının kazanmasına neden olmuştur.

En azından bizim için durum böyledir. Bunların gasbettikleri Filistin gazının pazarlanmasına talip olan Erdoğan için elbette durum farklıdır. Gördüğümüz fotoğraf, Erdoğan'ı deprem sonrasında Türkiye'de görev yapan İsraili arama kurtarma ekibinin lideri Golan Vach'a Üstün Fedakârlık Madalyası ve Nişanını verirken gösteriyor. Erdoğan kendi bilir, Filistin halkına istediği gibi ihanet edebilir. Biz ise, ne Siyonist tehditlere boyun eğerez ne de İsrail'in halkla ilişkiler operasyonlarına aldanırız. Nekbe'nin 75. yılında yerimiz, İsrail 100. yılını görmeden yıkılsın diye çabala-yan Filistin direnişinin yanındır.

Dostların arasında güneşin sofrasında 1 Mayıs pikniğinde!

Devrimci İşçi Partisi İkitelli'deki çalışmaları ve 1 Mayıs hazırlıkları kapsamında bir piknik düzenledi. Pikniğe metalden tekstile, gıdadan kimyaya, sağlıktan eğitime ve hizmet sektörüne çeşitli fabrikalardan ve işyerlerinden birçok işçinin yanı sıra her yaşta öğrenciler ve ev kadınları katıldı. Sabah erkenden kahvaltıyla başlayan piknik soğuk havaya rağmen yakılan ateş, çekilen halaylar ve yapılan sohbetlerle herkesin içini ısıttı. Mahalle halkının gönüllü olarak oluşturduğu müzik grubunun hazırladığı bir konser ile de devam etti. Sadece halaylar, şarkılar, dostların arasında yapılan sohbetler yoktu elbette, güneşin sofrasında paylaşılan yemekler de vardı. İkitelli 1 Mayıs pikniğinde Türkiye siyasetinin bu dönem ana gündemi olan seçimler, düzen partilerinin kırk katır mı kırk satır mı dayatması karşısında ve düzen siyasetinin bu seçenekleri dışında emekçi halkın sınıf siyaseti temelinde kendi seçeneğini yaratması ve sınıf siyasetini dayatmasının gerekliliği üzerine uzun uzun sohbetler yapıldı. Memleketin ihtiyacı olan hürriyetin de işçi ve emekçilerin mücadelesiyle geleceğinin konuşulduğu ve 1 Mayıs çağrısıyla biten pikniğin en anlamlı yanı ise dostların arasında güneşin sofrasında buluşan İkitelli'nin emekçilerini güçlü bir şekilde 1 Mayıs meydanına da taşımasıydı.

Geleceğimizi kurtarmak için, üniversitelere, mücadele etmeye!

6 Şubat depreminin üzerinden üç ay geçti. Kampanyalara, desteklere rağmen depremzedelerin ne barınma ne de gıda sorunu çözüldü. Geçen üç ayda yaşadığı şehri terk edemeyen depremzedeler, hâlâ temiz suya dahi erişemiyor! İstibdad rejimi, bu süreçte yıkılan şehirleri inşaat rantına açmak için deprem sonrası müdahale etmesi gerektiği zamanın aksine oldukça hızlı davrandı. İnşaat, çimento, demir-çelik şirketleri büyük bir iştahla bu işe girişti. Molozları, asbestli enkaz yıkıntılarını çadır kentlerin dibine döktü. Hayatta kalan ve yaşam mücadelesi veren depremzedelerin hayatını bir kez daha hiçe saydı.

İstibdad, depremzedelerin barınma sorununa çözüm olarak ise depremzedelerin bir kısmını KYK yurtlarına yerleştirmek gibi gülünç bir çözüm buldu. Binlerce konut boş dururken depremzedelere KYK yurtlarının reva görülmesi kuşkusuz kapitalizmin depremden daha yıkıcı olan doğasının ürünüdür, bu sistemde özel mülkiyetin insan canından dahi önemli olduğunun göstergesidir. Fakat depremzedelerin KYK yurtlarına yerleştirilmesi aynı zamanda istibdadın üniversiteleri kapatmak için bulduğu bir bahaneydi.

20 yılı aşkın süredir iktidarda olduğu ülkeyi çürük bina yığınlarına mahkûm eden AKP, depre-

min bu denli yıkıcı olmasının asıl sorumlusudur. Üniversite gençliği bu gerçeğin farkında. Gençliğin tepkisinden korkan AKP ve istibdad rejimi, depremi bile ken-

disi için fırsata çevirdi. Gençliği üniversitelerden sürerek olası bir eylem dalgasının önüne geçti.

İstibdadın gençlikten korkması boşuna değil. İstibdad, eğitim hakkını gasp etmek pahasına gençliği mücadele alanlarından uzaklaştırmıştır. Çünkü istibdad, ekonomik krize ve işsizliğe karşı gençliğin üniversitelerden 1 Mayıs'lara, fabrikalara, sokaklara taşacak çok büyük bir gücü var. Ne istibdad, ne de kapitalizmin sebep olduğu enkaza karşı çaresiziz. Geleceğimizi kurtarmak, ekonominin, sağlık sisteminin, eğitim sisteminin, barınma

sorununun düzelmesi için sadece seçimleri beklemek, sandığa güvenmek zorunda değiliz. Bugüne kadarki her kazanımı ancak mücadele ederek elde ettiğimiz gerçeği apaçık gözümüzün önünde. Bu enkazdan seçimle değil ancak örgütlenerek, işçi sınıfının önderliğine güvenerek ve onun yanında yerimizi alarak çıkabiliriz. Yeter ki bir araya gelerek üniversitelerimize sahip çıkalım, kampüslerimizi mücadele alanlarına çevirelim, işçi sınıfıyla birlikte mücadeleyi yükseltelim!

**Devrimci İşçi Partili
Öğrenciler**

Avrupa

İşte emeğin Avrupası

Fransa'nın çakma Napolyon'u Emmanuel Macron, ilk kez seçildiği 2017 Cumhurbaşkanlığı seçimlerinden beri gündeminde olan "emeklilik reformu"nun bir ayağını, emeklilik yaşını 62'den 64'e yükselten bir çeşit Kanun Hükümetinde Kararname (KHK) ile hayata geçirdi. Halkın büyük kesiminin karşı çıktığı bu reformun meclisi es geçerek yürürlüğe konması bardağı taşıran son damla oldu. İşte böylece 19 Ocak'tan itibaren ülke genelinde toplamda 3,5 milyon işçi ve genç sokakları doldurdu ve bugüne dek geri çekilmedi.

Anketlere göre halk içinde destek oranı yüzde 22'ye kadar gerileyen Macron, siyasi intihar anlamına gelen bu değişikliği, "bunu yapmasaydım ülke iflasın eşiğine gelirdi" diyerek gerekçelendiriyor. Ülkenin 3 trilyon dolar borcu var ve sadece 2022'de 12 milyar dolar artmış durumda. Emeklilik siste-

minin "sürdürülebilir" olmasını bu reformlara bağlayan Macron, burjuva siyasetçilerinde çok rastlanmayacak bir açıklıkta mesaj veriyor: artık refah dönemi bitti. Yani sürdürülebilir bir emeklilik sistemi için işçilerin ve emeklilerin sürdürülmesi gerekli.

2022 parlamento seçimlerinde çoğunluğu kaybeden Macron'un, KHK ile reformu zorla geçirmeye önce parlamentoda yoğun bir iletişim trafiği içinde olduğu biliniyor. Öyle görülüyor ki, tüm bu uğraşın sonunda bu değişikliği geçirecek çoğunluğu elde edemeyen Macron çareyi KHK'da buluyor. Fransa anayasası başkana parlamento karşısında öncelik veren ve bir yasanın parlamentodan geçmeden yürürlüğe konulmasına olanak sağlayan bir anayasa. Zaten Fransa, Türkiye'deki başkanlık sistemi uygulamasının ilhamlarından bir tanesi.

İlk başkanlık döneminde Sarı Yelekliler adı verilen isyan hareketinin sarstığı Macron, yeni döneminde tekrar bir halk hareketi ile sarsılıyor. Buna verilen yanıt ise ilkinde verilen yanıtla aynı: Polis zorbalığı yani gözaltılar, copla müdahale, göz yaşartıcı gaz ve plastik mermi kullanımı. Hepsisi de bize ne kadar tanıdık geliyor değil mi? Polis şiddeti öyle bir seviyede ki Uluslararası Af Örgütü ve Avrupa Konseyi bile bu konuda uyarılarda bulundu.

Fransa'daki gelişmelerden haberdar olmak, isyan eden Fransa işçisi ve gençliği ile duygudaşlık içinde olmak elbette önemli; ancak bu sadece farklı coğrafyalarda benzer mücadeleleri veren kitlelerin duygudaşlığı değil. Bizleri birbirimize bağlayan çok daha somut gerçeklikler var. Macron'un ne olduğu yeni anlaşılmalı, Fransa halkı ve özellikle işçiler ve gençler bunu

Emeklilik yaşının 64'e çıkarılmasına karşı gençler eylemlerde, 68 Mayıs'ına gönderme ile "sen bize 64'ü dayatıyorsun, biz de sana yeniden Mayıs 68'le karşılık veririz" yazılı dövizler taşıdı.

uzun süredir biliyor. Ona seçim kazandıran kendi popülerliği değil, faşist rakibine duyulan tepki oldu. Peki faşist Marine Le Pen karşısında Macron'a seçimi kazandıran işçi ve gençler ne elde etti? Elde ettikleri şey, kazandığı seçim sonrasında lüks restoranlarda kutlamalar yapan çakma Napolyon'dan "artık refah devri bitti" söylevleri işitmek ve onun polisinden bolca dayak yemek oldu. Böylece Fransa halkı kendi gelecekleri için gerçek

mücadelenin, ancak sokaklarda ve işyerlerinde yürütülebileceğini öğrendi. İşte bizim için en önemli ders de budur. Erdoğan istibdadından, yani ekonomik çöküntüden, hayat standartlarının günbegün düşmesinden, ülkenin KHK'larla yönetilmesinden, polis zorbalığından kurtulmak istiyorsak tıpkı Fransa halkı gibi gerçek dönüştürücü gücün 14 Mayıs'taki değil, 1 Mayıs'taki güç olduğunu görmeliyiz.

Afrika

Sudan devriminin trajedisini

Sudan halkı 2019'dan bu yana sıklıkla göz ardı edilen kahramanca bir mücadele yürütüyor. Önce 2019'da Cezayir ve Lübnan halklarıyla birlikte Arap devrimlerinin ikinci dalgasının başını çekti. O zamandan bu yana da Sudan halkının her eşikte gösterdiği müthiş mücadele gücü bu ikinci dalganın içerisindeki en derin, en güçlü devrimci dinamiğin bu ülkede olduğunu kanıtladı. Ne 2019'dan sonra emperyalizmin ve bölgedeki gerici ülkelerin elbirliği ederek oynadıkları alicengiz oyunları ne de 2021'deki karşı devrimci darbe halkı mücadeleden vazgeçirmeye yetti. Halk mücadeleden vazgeçmedi vazgeçmemesine ama Avrupa menşeli demokrasi ve pasifizm masalları, devrimin gücünü kırma işinde karşı devrimin topu tüfeği kadar, hatta belki ondan da fazla etkili oldu. Düne kadar bir mücadele destanı yazan Sudan halkı bugün iki karşı devrimci gücün iç

savaşının arasında çaresiz ve silahsız kıvrılıyor. Türkiye'nin emekçi halkı olarak aynı duruma düşmek istemiyorsak Sudanlı kardeşlerimizin yaşadığından ders çıkarmalı, ibret almaliyiz.

Yaşanan Sudan devriminin trajedisidir. Bir tarafta 2021 karşı devriminin lideri Abdülfettah el Burhan var. Genelkurmay Başkanı iken karşı devrimci darbenin başına geçen Burhan düzenli ordu kuvvetlerini kontrol ediyor. Sudan'ın kontrgerilla güçlerinin başında bulunan Muhammed Hamdan Dagalo, ya da halk arasında tanındığı kısa adıyla Hamidi ise Çevik Destek Güçleri denilen birliklerin başında bulunuyor. Bu Çevik Destek Güçleri, başta Cancavid milisleri olmak üzere, Darfur bölgesinde kontrgerilla faaliyetleri yürüten birlikler temelinde kurulan bir çeşit paralel ordu

hüviyetinde. Bir süredir de Çevik Destek Güçleri'nin Sudan ordusuna katılması için müzakereler yürütülüyor, fakat Hamidi buna ayak dırıyordu. Böylesine bir çatışmanın her an başlayabileceği, silahlar patlamaya başlamadan önce dahi, Sudan siyasetini takip edenlerce

Solda Abdülfettah el Burhan, sağda Muhammed Hamdan Dagalo

uzun bir süredir söylenmekteydi. Şu anda dışarıdan görebildiğimiz, güç dengelerinin kendi lehine olduğuna güvenen Hamidi'nin Burhan'a karşı bir hamle yaptığı, ilk günlerde de kısmi bir başarı ka-

zanan bazı kışkırtıcı ve sembolik önemi olan Başkanlık Sarayı gibi binaları ele geçirdi. Ama Çevik Destek Güçleri'nin ilk başarılarının ardından özellikle Hava Kuvvetleri başta olmak üzere bazı stratejik unsurları kontrol eden Burhan güçleri (hâlâ bir milis çekirdeği etrafında örgütlenen Hamidi güçleri ağır silahlara ve sofistike bir cepheneliğe sahip ama kendine ait bir hava gücü yok), bu avantajı da kullanarak bir denge kurmuş durumda. Arada sıkışan, silahsız ve örgütsüz biçare bırakılan Sudan halkı ise her gün onlarıyla ve yüzleriyle katlediliyor.

Dün masaya yumruğunu vurup, 40 yıllık müstebit Ömer el-Beşir'i devirip hapse yollayan Sudan halkı bugün acze düşmüşse, bundan hepimizin öğrenecekleri var. Hem Sudan halkı 2019'da ayağa kalktığımda hem de 2021'de karşı devrimci darbe Sudan'da yeni bir devrimci mücadele dalgasını tetiklediğinde,

ülkedeki devrimci güçlerin önderliği tarihi bir dönüm noktasına gelmişti. Ya yoksul mahallelerde ve taşra şehirlerinde ikinci bir iktidar odağı olarak yükselen Direniş Komiteleri iktidarı eline almak için zor yöntemlerini de kullanarak atağa geçecek, ya da beklemeyi seçerek Sudan devrimini ve halkı yenilgiye mahkûm edecekti. Devrimin küçük burjuva karakterdeki önderliği, yani Özgürlük ve Değişim Güçleri, bir muğlak "demokrasiye geçiş" sürecini beklemeyi, kitleyi yatıştırılmaya çalışmayı tercih etti. Bugün aynı halk iki karşı devrimci gücün kurşunları altında can vermekte, Sudan ise yeni bir Suriye olma riskini taşımaktadır. Türkiye'de bize bugünden mücadele etmek yerine "önce seçimleri bekle, önce şu gelsin bu gitsin" diyenleri dinlerken bu dersi akıldan çıkarmamamız gerekir. Bu trajediyi Türkiye'nin emekçileri de yaşamamamız gerekir. Bu trajediyi Türkiye'nin emekçileri de yaşamamamız gerekir. Bu trajediyi Türkiye'nin emekçileri de yaşamamamız gerekir. Bu trajediyi Türkiye'nin emekçileri de yaşamamamız gerekir.

Avrupa

Almanya grevlerle felç!

Avrupa'da bir hayalet dolaşiyor: kitlesel grevler hayaleti. Ukrayna'da savaş başlayalı beri yükselen enflasyon, bilhassa da enerji fiyatları, zaten 2008'den beri doğru dürüst büyümeyen Avrupa ekonomisini iyice zora sokuyor. İşçi sınıfı da zorlaşan hayat şart-

larına karşı mücadele içinde. Britanya ve Fransız proleteriyasından sonra Almanya'nın işçi sınıfı da Mart ve Nisan aylarında bir dizi eylemle grev ve direniş kervanına katıldı. Taleplerin başında artan enerji ve gıda masraflarına karşı ücret zamları geliyor.

Grevler özellikle ulaşım sektöründe yaygın. Mart ayının son günleri, Avrupa'nın en büyük limanı olan Hamburg limanında, Münih ve Frankfurt gibi büyük havaalanlarında ve demiryolu şirketi Deutsche Bahn'da büyük

grevlere şahit oldu. Tüm bu grevler birer günlük uyarı salvosu niteliğinde olsa da gerek katılımcı sayısı gerek gündelik hayata etkisi açısından çok etkileyici. Almanya'nın en büyük ulaşım sendikası Ver.di'nin başkanının açıklamasına göre bu grevlere 400 bin işçi katıldı. Almanya Havalimanları Birliği ise grevden etkilenen yolcu sayısını 380 bin olarak açıklıyor.

Alman burjuvazisi ise geri adım atmak şöyle dursun, grevcilere karşı bir karalama kampanyası başlatmış durumda. Deutsche Bahn'ın sözcülerinden biri grevleri "aşırı ve abartılı" bulunduğunu açıkladı. Kamu sektörü işverenlerini temsil eden bir devlet yetkilisi ise grevcileri "kışkırtılmamışken tansiyon yükseltmekle" suçladı. Almanya'nın

sözde solcu sosyal demokrat hükümeti tamamen Amerikan güdümünde bir çizgide, Rusya'nın Ukrayna'ya kışkırtılmadan saldırdığı teranesini tekrarlayıp dururken, kamu çalışanlarının karşısına dikilen bu hanımefendinin aynı palavrayı bu kez Alman işçi sınıfına yöneltmesi tesadüf mü?

Fakat tüm bu karalamalardan yılmayan Alman demiryolu ve havalimanı işçileri, taleplerini konuşarak elde edemeyeceklerini anladılar ve 20 Nisan'da bir kez daha greve çıktılar. Maalesef bu grev, Mart sonundakine göre daha koordinasyonsuzdu ve daha kısa sürdü. Yine de Alman proleteriyası, yılmadığını, taleplerini elde edene kadar mücadele edeceğini gösteriyor. Demiryolu sendikalarından EVG'nin

temsilcileri, anlaşmaya varılamadığı takdirde gerekirse haftalarca greve çıkacaklarını söylüyor.

Almanya'da sol, Soğuk Savaş döneminin mirasından dolayı çok zayıf. İktidardaki Sosyal Demokrat Parti ise, bir zamanlar bir işçi sınıfı partisi olsa da patronların tarafına iltihak edeli çok oluyor. Öte yandan, gerek burjuva basını, gerek grevciler, ülkenin on yıllardır görmediği bir grev dalgasıyla karşı karşıya olduğu hususunda hemfikir. Kamuoyu yoklamalarında da halk, genelde grevcilerden yana tavır koyuyor. Bu durum, işçilerin ekonomik zorluklara, emperyalist savaşa ve iktidardaki hain sosyal demokratlara karşı güçlü bir mücadele yürütebilmesi için bir kapı aralayabilir.

1 Mayıs'ları da, hürriyeti de işçi sınıfıyla kazanacağız!

1 Mayıs işçi sınıfının birlik mücadele ve dayanışma günü olarak pek çok ilde işçi ve emekçilerin yoğun ve coşkulu katılımıyla kutlandı. Devrimci İşçi Partisi de İstanbul Maltepe ve İzmir Gündoğdu meydanlarındaki kutlamalara işçi, emekçi ve gençlerin yoğunlukla yer aldığı kortejlerle katıldı. DİP kortejleri, "Hürriyet işçilerle gelecek" ana sloganıyla yürüdü. "NATO'dan çık! NATO'yu yık!" ve "Fabrikalar bankalar devletin devlet işçinin olacak!" şiarlarını yükseltti. 1 Mayıs'ın anlamının 14 Mayıs seçimlerinin düzen içi siyasi kampaşması içinde boğulmasına karşı DİP, bağımsız sınıf siyasetini alana taşıdı. 1 Mayıs'ın bu sene çok önemli olduğu konusunda yaygın bir söylem vardı. Ancak pek çokları bu önemi 14 Mayıs'a bağladı. Kürsüden sendikalar ve meslek örgütleri adına yapılan konuşmalar da sosyalistlerin katılımı da aynı yönde bir vurgu taşıyordu. Oysa 1 Mayıs'ın önemi başka yerdedi. Tam tersine, 1 Mayıs, memlekete baharın da emekçi halka hürriyetin de emperyalizmin himayesinde ve düzen siyasetinin rüzgarıyla değil, işçi sınıfının örgütlü gücüyle geleceğini göstermeliydi.

Kim ne derse desin! Kim ne demiyorsa demesin! 1 Mayıs anti-emperyalisttir!

1 Mayıs'ta işçi sınıfının ve emekçi halkın anti-emperyalist öfkesi de alanda yeterince yansımaları bulmadı. Devrimci İşçi Partisi bu konuda halkların kardeşliğine vurgu yapan ve anti-emperyalist şiarlara ağırlıklı yer veren nadir kortejlerden biri oldu. Bu vurgular işçi sınıfımızın ve emekçi halkın emperyalizme karşı öfkesini yansıtıyordu. Ancak meydana bu öfkeden ziyade ağırlıklı olarak sendika bürokrasisinin Avrupa Birliği fonlarıyla desteklenmiş yansımaları, bir dizi sosyalist ve sol yapının da düzen siyasetine teslim olmuş aymazlığı hâkim oldu. Emperyalizme karşı mücadelede sembolleşmiş Denizlerin, Mahirlerin isimleri sıkça yinelense de bu bir nostaljiden öteye geçmedi ve anti-emperyalist slogan ve talepler adeta

unutuldu. Devrimci İşçi Partisi olarak işçi sınıfı hareketine ve 1 Mayıs meydanlarına anti-emperyalizmi hâkim kılmak için mücadele etmeye kararlıyız ve bu konuda da işçi sınıfına ve emekçi halka güvenmeye devam ediyoruz.

Deprem sonrasındaki ilk 1 Mayıs'ta emekçi halk hesap sordu

Devrimci İşçi Partisi 1 Mayıs çağrısında şöyle diyordu: "Deprem sarstı, kapitalizm ve istibdad yıktı. Kapitalizmi ve istibdadı yıkmadan işçiye, emekçiye, yoksula bu düzende hayat yok! Bunu bir kez daha anladık. Ancak depremde emekçi halkın gösterdiği dayanışma, işçi sınıfının seferberliği, geleceğe umutla bakmamızı sağlıyor. Bu sebeple inatla ve sebatla "yaşasın işçiler emekçiler" diye haykıracağız 1 Mayıs meydanlarında!" 1 Mayıs meydanları halkı ölüme terk eden iktidardan işçi sınıfının hesap sorduğu alanlar oldu. İstanbul, Ankara ve İzmir gibi şehirlerdeki 1 Mayıs mitinglerinde de, 30 Nisan ve 1 Mayıs günü DİSK, KESK, TMMOB, TTB ve sosyalist örgütlerin Hatay ve İskenderun'da yaptığı eylemlerde de bölge halkının talepleri dile getirildi.

Türk-İş ve Hak-İş yine 1 Mayıs'ı işçilerden kaçırdı

Türk-İş'in Adana'da Hak-İş'in

Kahramanmaraş'ta düzenledikleri 1 Mayıs eylemleri ise içerik olarak emekçi halkın taleplerini öne çıkarmak ve iktidardan hesap sormaktan ziyade 1 Mayıs'ı işçilerden kaçırmanın bir vesilesi oldu. Son dönemde Türk-İş ve Hak-İş her sene farklı bir ilde merkezi kutlama yapmayı adet haline getirerek ortak 1 Mayıs alanlarından uzak duruyordu. Uzak şehirlerde yapılan bu kutlamalara sadece bazı işyeri temsilcileri ve yöneticiler katılıyor, Türk-İş ve Hak-İş üyesi işçi ve emekçilerin çoğunluğu bu sendikalar tarafından alana taşınıyordu. Bu sene de deprem bu sendikaların bürokratları için bir duyarlılık kaynağı değil yeni bir bahane oldu. Türk-İş ve Hak-İş üyesi mücadeleci sendikacılar ve işçiler bu ayrı ayrı gayrılığa son verilmesi için mücadele etmelidir. DİSK ve KESK içinden de 1 Mayıs'ların birleşik bir işçi cephesinin inşasına vesile edilmesi için çaba gösterilmelidir.

Örgütsüz işçiye bayram yok, zorunlu mesai zulumu var

1 Mayıs güya resmî tatil. Ancak örgütsüz fabrikaların ve işyerlerinin pek çoğunda zorunlu mesailerle işçilerin bayramlarını kutlamasına da

dinlenmelerine de izin verilmedi. Meydanlara gelebilen işçiler genellikle sendikal örgütlülüğün olduğu fabrika ve işyerlerindendi. Bu durum örgütsüz fabrika ve işyeri bırakmamak hedefiyle sonuna kadar mücadele etmenin önemini hatırlatmalıdır. 1 Mayıs'a katılan her işçi ve emekçi sadece kendi işyerindeki sendikal örgütlülüğe sahip çıkmakla yetinmemeli, sendikasıyla ve partisiyle birlikte sorumluluk olarak örgütlenme çalışmalarında yer almalıdır.

Fabrikalar yürüyünce 1 Mayıs coşkusu başka oluyor

1 Mayıs'lara işçi sınıfının örgütlü katılımı, kutlamaların kalabalık ve coşkulu geçmesinden öte bir anlam ifade ediyor. 1 Mayıs'ın anlamına ve mücadeleci içeriğine uygun kutlanması dediğimizde en başta işçi sınıfının kendi örgütleri ve talepleriyle alanda bir ağırlık oluşturmasını anlıyoruz. Bu da sendikaların, yönetici ve temsilcilerden oluşan temsili kortejlerin ötesine geçerek fabrikaları ve işyerlerini ayrı ayrı örgütleyerek alana taşımalarını gerektiriyor. Bu yıl Maltepe'de metal işçilerinin Birleşik Metal-İş saflarında gösterdiği katılım bu

açıdan örnek oldu. Hem kitlesellik hem de coşku metal işçilerinin fabrika fabrika oluşturduğu kortejlerle yukarıya taşıdı. İşgallerden, grevlerden, direnişlerden gelecek 1 Mayıs'a katılan işçiler alana coşku kattı. Başta yaklaşan MESS süreci olmak üzere yeni mücadeleler için güç aldılar. Bu örneğin diğer sendikalara da yayılmasını diliyoruz. Devrimci İşçi Partisi olarak sınıfın taleplerini fabrikalardan alanlara taşıyan kortejlerini kendi kortejlerimiz gibi görüyor ve önemsiyoruz.

Taksim işçiye kapatılmaz! Düzen siyasetinin icazetiyle kazanılmaz!

Bu yıl da 1 Mayıs'ta Taksim işçi ve emekçiye yasaklandı. Alana çıkmak isteyenler polis saldırısına uğradılar ve gözaltına alındılar. Bu esnada kitlesel kutlamaların yapıldığı meydanlarda sendika ve meslek örgütü liderleri 1 Mayıs'ın Taksim dışında kutlanana son 1 Mayıs olacağını bağırıyordu. Ne var ki bu iddia söz konusu sendika liderlerinin işçi sınıfına değil düzen siyasetine güvenlerini yansıtmaktaydı. Fabrika ve işyerlerinde yoğun bir çalışma ve örgütlenme ile sınıfı alanlara taşımamızın özgüveni değil bu. Bazı sendika ve şubeler dışında her zamanki gibi hazırlanmışlardı işçinin bayramına. Seçim sonuçlarının onlara Taksim kapılarını açacağına inanıyorlardı. Oysa Taksim kimse için icazeti ile değil, işçi sınıfının örgütlü gücüyle kazanılmıştır. Yarın yine aynı şekilde kazanılacaktır. Kürsülerden ima edildiği gibi seçim sonuçlarına bağlı olarak yarın Taksim meydanındaki kürsülerden burjuvazinin iktidarına hürmetlerini sunacaklarsa Taksim kazanılmış bir meydan olmayacaktır. 1 Mayıs'ı kazanmak Taksim'i kazanmaktır ama ötesidir. 1 Mayıs'ı kazanmak meydanlarda işçi sınıfının iktidara aday bir siyasi odak olarak yükselmesiyle gerçekleşecektir.

